Nr. 3

20 januari 1962

VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS

van de Rebellenclub

De samenzwering tegen prins Rudolf

DIE PAAR WOORDEN DEDEN ANITA DE SCHRIK OM HET HART SLAAN. ZE HAD NIET GEDACHT DAT RUDOLF TEGEN ZIJN WIL VASTGEHOUDEN WERD. MAAR DE PLOTSELINGE KOMST VAN KLEIBER, EEN ADVOCAAT IN DIENST VAN DE MAARSCHALK, VERVULDE HAAR MET ANGST.

HOEWEL ZE NIET PRECIES DE BEDOELINGEN VAN DE MAARSCHALK KENDE, BESEFTE ANITA, DAT HET OM RUDOLF EN OM HILVANIA GING. EN ER WAS NIEMAND OM HET GEVAAR TE KEREN BEHALVE ZIJZELF, MAAR ZIJ HAD IN DIT LAND GEEN MACHT. TOCH WILDE ZE RUDOLF HELPEN.

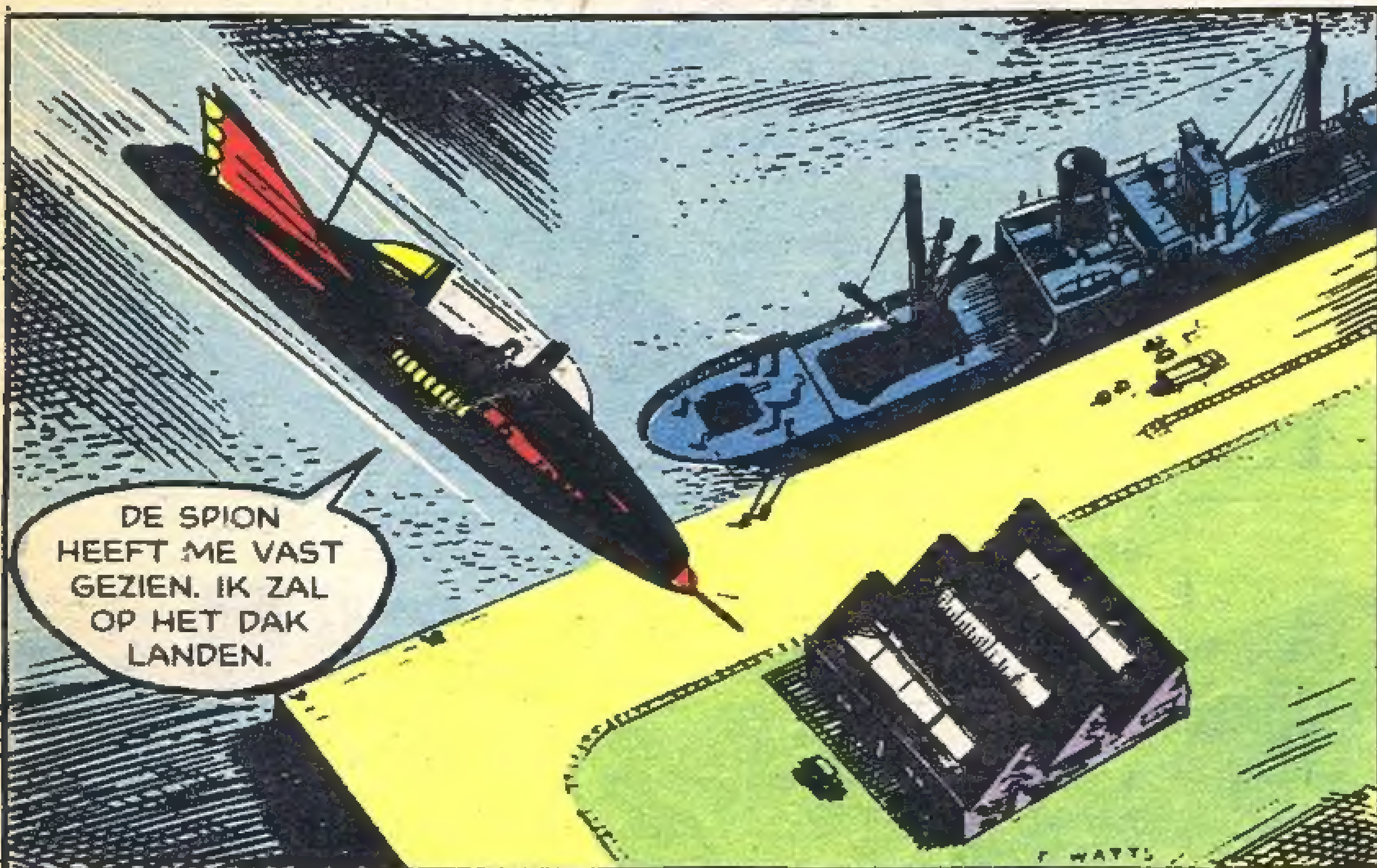
De vliegende auto

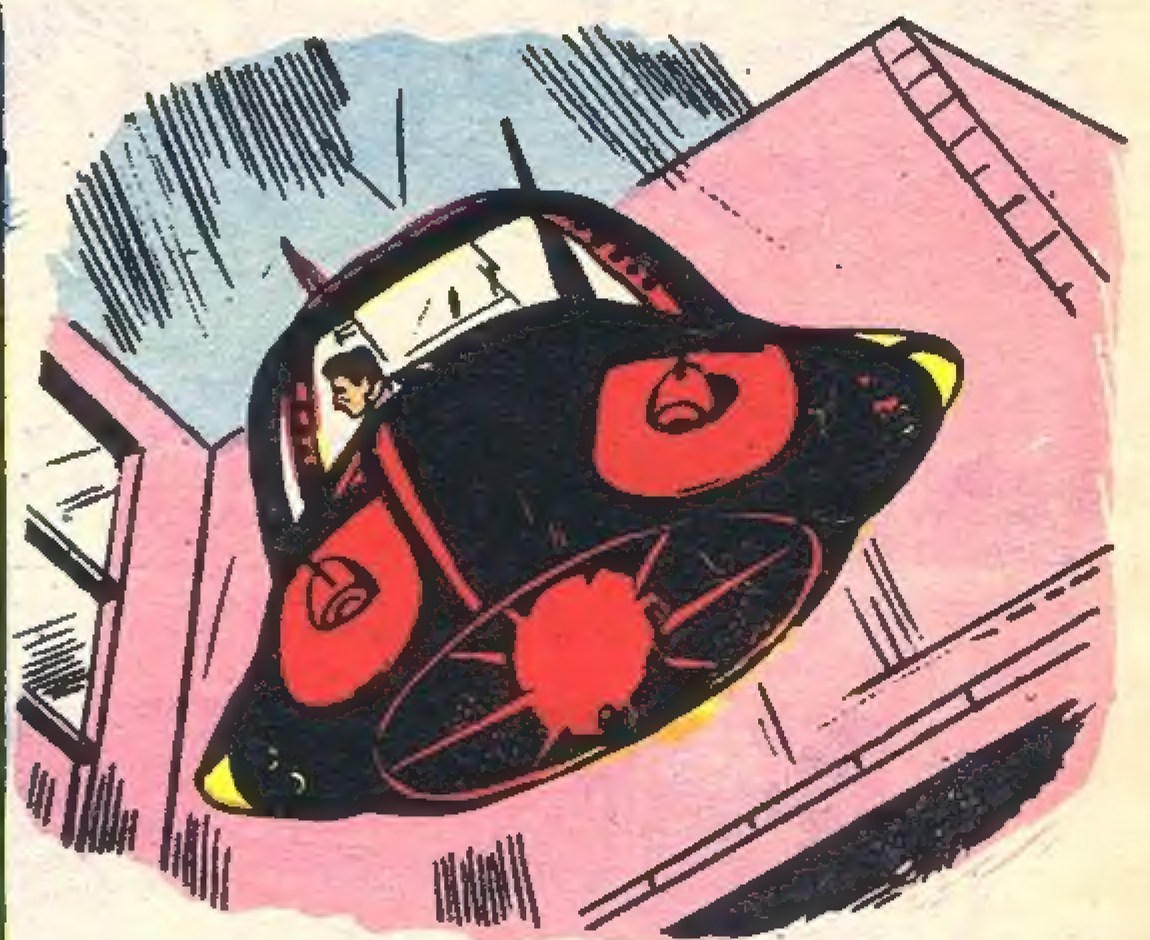

DE SPION HAD DE TEKENINGEN VAN DE AUTO GESTOLEN, MAAR MIKE MERCURY WAS ERIN GESLAAGD ZIJN SCHUILPLAATS OP TE SPOREN.

ALS HIJ HET WAAGT OM TE LANDEN, ZAL IK HEM ZIJN VET GEVEN!

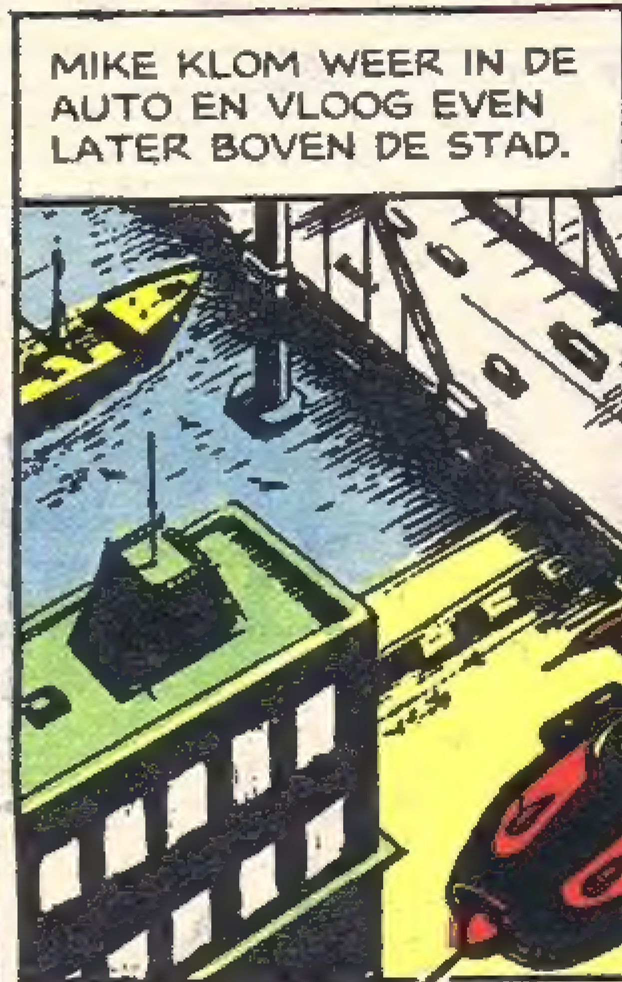

HELP!

DENK MAAR NIET DAT JE ME IN HANDEN KRIJGT!
MAAR MIKE HAD IETS ANDERS BEDACHT...

IK RAAD JE AAN IN HET VERVOLG VAN DE TEKENINGEN AF TE BLIJVEN!

MIKE KLOM WEER IN DE AUTO EN VLOOG EVEN LATER BOVEN DE STAD.

HIER MIKE MERCURY. IK HEB DE TEKENINGEN TERUG, PROFESSOR POPKISS!
GOED GEDAAN, MIKE! WIL JE NOG EVEN LANGS DE BANK GAAN OM WAT GELD TE HALEN?

OP DIEZELFDE TIJD HAD ER IN HET BANKGEBOUW EEN OVERVAL PLAATS.
GEEF OP DAT GELD EN VLUG EEN BEETJE!

Pepita en haar poppen

DIT IS DE GESCHIEDENIS VAN HET ITALIAANSE MEISJE PEPITA TREZZI. SINDS DE DOOD VAN HAAR VADER WOONDE ZE BIJ DE FAMILIE BONELLI. HAAR VADER WAS GESTORVEN, TERWIJL HIJ HET LEVEN REDDE VAN GIA, DE DOCHTER VAN DE BONELLI'S. PEPITA EN GIA KONDEN HET SAMEN ERG GOED VINDEN. OP DE VERJAARDAG VAN PEPITA WAS ER EEN HEEL STEL VRIENDJES OP BEZOEK.

DE VOLGENDE MORGEN HIELPEN GIA EN PEPITA MET DE DRUIVENPLUK.
VOLGENS JE VADER IS DE OOGST IN JAREN NIET ZO GOED GEWEEST. WE MOETEN HEM GAUW BINNENHALEN.
IK BEN BLIJ DAT JIJ BIJ ONS HOORT, PEPITA. NET ALS BEPPO, JE EZELTJE.

EEN POOSJE LATER WAREN BEPPO'S MANDEN VOL. PEPITA KEEK OP.
ER KOMT AS UIT DE KRATER, GIA! HET WORDT DONKER!
HOOR JE DAT GEROMMEL?

PEPITA AAIDE HAAR EZELTJE.
BEPPO EN IK HEBBEN HEEL WAT MEEGEMAAKT, VOOR WE BIJ JULLIE KWAMEN, MAAR NU IS HIJ EVEN GELUKKIG ALS IK!

PLOTSELING KLONK ER EEN GEWELDIG GERAAS DOOR HET ANDERS ZO STILLE DAL.
HELP! DE VULKAAN BARST UIT!

HET WERD AARDEDONKER EN DE MENSEN HOLDEN DOOR ELKAAR.
WE MOETEN NAAR HUIS, PEPITA! IK HOOR VADER ROEPEN!
BEPPO IS BANG! KOM HIER, BEPPO!

DE EZEL RENDE WEG. PEPITA EN GIA GINGEN HEM ACHTERNA.
PEPITA, WE MOETEN NAAR HUIS! GAUW!
EERST BEPPO VANGEN. GA JIJ MAAR VAST, IK KOM WEL!

MAAR GIA WILDE HAAR VRIENDIN NIET ALLEEN LATEN. SAMEN VINGEN ZE BEPPO. OP DAT OGENBLIK VOND ER EEN TWEEDE UITBARSTING PLAATS.
AANSTONDS BEGINT DE LAVA NAAR BENEDEN TE STROMEN! KOM, BEPPO, VLUG!
WACHT, IK ZAL DE MANDEN LOSMAKEN EN OP ZIJN RUG KLIMMEN; DAN KAN IK HEM BETER STUREN.

EVEN LATER WAREN DE MANDEN LOS. DWARS DOOR GROTE STOFWOLKEN DAALDEN ZE DE HELLING AF.
NU IS BEPPO NIET BANG MEER. FIJN DAT JE ME GEHOLPEN HEBT, GIA. DAT WAS ERG MOEDIG VAN JE!
JIJ BENT VEEL MOEDIGER. JE DACHT HET EERST AAN BEPPO. JIJ DENKT ALTIJD EERST AAN ANDEREN!

TOEN HOORDEN ZE BENEDEN ZICH IEMAND ROEPEN.
GIA! PEPITA! WAAR ZIJN JULLIE?
HET IS MOEDER!
WE KOMEN, MEVROUW BONELLI!

GELUKKIG DAT JULLIE ER ZIJN! IK WAS ZO ONGERUST! MAAR NU IS IEDEREEN IN VEILIGHEID!

Het vliegtuig in de wildernis

13 **door Margaret Ruthin**

KORTE INHOUD: *Jill Ormond heeft met haar vriendin Marcelle Duhamel drie weken vakantie doorgebracht op het bedrijf van haar oom Dick in de jungle van Birma. Op de laatste dag van deze vakantie komt plotseling het bericht dat er twintig kilometer verder een vliegtuig is neergestort. Dick Ormond en Jacques Duhamel, de vader van Marcelle, gaan met de bedienden op onderzoek uit, terwijl de twee meisjes met de voorman U Shwe en diens zoon achterblijven. 's Nachts wordt het bedrijf door bandieten, de zogenaamde dacoits, overvallen. De volgende morgen brengt een boodschapper van Ormond een brief. Hij vertelt dat bij het vliegtuigwrak een grote hoeveelheid bankpapier is aangetroffen. Even later zijn U Shwe en zijn zoon verdwenen. De meisjes willen Boh Thauk, de aanvoerder van de dacoits, met een boodschap naar Dick Ormond sturen, maar hij weigert. Dan beladen ze de olifant Naga en gaan zelf. 's Avonds bereiken ze het wrak, dat belegerd wordt door de intussen ook hierheen getrokken dacoits. Dick Ormond, dokter Duhamel, de bedienden en de bemanning zijn gewond, maar de dokter knapt vlug op. De gewonden worden buiten het vliegtuig gebracht en verzorgd. Jill gaat naar het wrak om de dacoits af te leiden. Als Marcelle er later komt, is ze echter nergens te bekennen. Dick Ormond gaat op Naga hulp halen. Marcelle wordt door de dacoits gepakt, maar Jill bevrijdt haar. Dan ontdekken Boh Thauk en zijn bende de gewonden.*

Duhamel haalde diep adem en keek naar Marcelle. Het schemerige licht was helderder geworden, de zon kon elk ogenblik opkomen en de dokter zag thans duidelijk hoe uitgeput zijn dochter was. Een brok schoot hem in de keel; ze had zich als een heldin gedragen. Zijn kind mocht niet sterven.

„Marcelle," zei hij schor in het Frans, „waar is dat geld ? Hebben jullie het verborgen ? Wat is ermee gebeurd ?"

Boh Thauk keerde zich woedend naar Marcelle.

„Laat hem spreken of het kost jullie allen het leven," bulderde hij. „Deze man weet waar het geld is en hij zal het zeggen of. . ." Hij zwaaide dreigend met zijn revolver en richtte het wapen tenslotte op de Franse dokter. „Welnu, waar is het ?"

Duhamel vond de kracht om langzaam en duidelijk te spreken.

„Het was in twee kisten geborgen," zei hij. „Die kisten staan achter in de cabine. Eén ervan. . ."

„De kisten heb ik gezien," onderbrak Boh Thauk hem krijsend. „Zij zijn leeg. Zeg me waar het geld nu is. . . en vlug. . . of ik schiet je neer."

Op dat moment sprak Marcelle.

„Ik weet waar het is," zei ze haastig. „Het is in een schuilplaats gebracht, nadat mijn vader het vliegtuig had verlaten. Hij weet dus niet waar het zich thans bevindt."

Boh Thauk keerde zich opnieuw naar haar om en hief zijn revolver op. Een paar seconden leek het zeker dat hij een dodelijk schot op haar zou lossen. Zijn donker gezicht was vertrokken van woede. Gedurende de lange nachtelijke uren, terwijl hij moest wachten tot de Fransman uit zijn bewusteloosheid was ontwaakt, had hij zijn ongeduld slechts met moeite bedwongen. Want de aanvoerder van de dacoits begreep dat hij op deze plek niet volkomen veilig was. In de wildernis maakte hij een goede kans veilig te ontkomen, maar het risico bleef dat een vliegtuig het wrak ontdekte en elke minuut was dus kostbaar. En hij had al heel wat van die kostbare minuten verloren. Een ogenblik wist hij niet wat hij deed; zijn vinger drukte reeds op de trekker, toen Marcelle koel zei: „Als je me neerschiet, zal je dat grote bedrag nooit in handen krijgen. Niemand hier, behalve ik, weet waar het is verborgen."

Boh Thauk onderdrukte zijn verlangen zich op het blanke meisje te wreken. Zo aanstonds zou hij de gelegenheid hebben met haar af te rekenen. Hij wenkte een van zijn mannen.

„Ga met haar mee," beval hij. „Ze zal je de plaats wijzen waar het geld is verborgen."

„Ik denk er niet over alleen met een bandiet hier vandaan te gaan," verklaarde Marcelle. „Ik vertrouw je niet. De bankbiljetten zijn in het vliegtuig." En ze lichtte hem met enige woorden in over het bestaan van het hol onder het luik.

„Ga kijken," zei Boh Thauk kortaf en de dacoit holde naar het wrak.

Marcelle ging naast haar vader zitten. De zon was thans boven de oostelijke heuvels opgekomen en de eerste warmte van een nieuwe hete dag liet zich reeds voelen.

Marcelle stond weer op en wilde eten voor de gewonden klaarmaken, maar Boh Thauk hield haar tegen.

„Het ontbijt kan wachten... eerst moeten we het geld hebben," zei hij, en de blik, waarmee hij Marcelle aankeek, deed haar huiveren. Het was duidelijk dat hij niet zou aarzelen hen te doden.

De minuten verliepen en dan keerden alle hoofden zich in één richting toen de man die naar het wrak was gezonden, hardlopend terugkwam. Zodra hij de kleine ruimte tussen de bomen had bereikt, schudde hij het hoofd.

„Onder het luik in de vloer van het vliegtuig is een gat gegraven," zei hij hijgend. „Maar het was leeg."

„Leeg?" brulde Boh Thauk.

„In het hol is wel geld geweest," volgde de dacoit, „want ik vond dit. Iemand heeft de rest ergens anders verstopt."

De man stak hem een pakket vijf-ropijbiljetten toe en Boh Thauk griste het uit zijn hand. Hij staarde er een moment naar, terwijl de aderen op zijn voorhoofd zwollen. Toen verscheurde hij de papieren band die de vijftig nieuwe biljetten bijeenhield en wierp ze in de richting van het vuur. Sommige vielen tussen de brandende takken, andere dwarrelden links en rechts op de grond. Een der dacoits wilde met een vlugge greep de biljetten uit de vlammen redden, maar een vuistslag van Boh Thauk deed hem achterovertuimelen.

„Blijf eraf... laat ze verbranden," krijste hij. „We vinden de rest wel, maar eerst zal ik met haar afrekenen." En hij keerde zich met opgeheven revolver naar Marcelle.

HOOFDSTUK XII

Nauwelijks vijfentwintig meter verwijderd van de kleine ruimte tussen de bomen lag Jill Ormond met bonzend hart geknield naast een bosje struikgewas. Ze kon alles wat er gebeurde, horen en zien. Ze vroeg zich af of ze een gevaarlijk plan, dat ze gedurende de nacht had bedacht, uit zou voeren.

Ze was teruggegaan naar het wrak en had al het geld weggehaald. Thans trachtte ze zichzelf moed in te spreken. Ze had twintig pakketten bankbiljetten naast zich liggen. Elk pakket werd door een papieren kruisband bijeengehouden. Jill had die banden tot op een halve centimeter ingescheurd. Eén enkele wilde beweging was voldoende om elke bundel uiteen te laten vallen.

Ze zag de dacoit terugkomen van het wrak met de tijding dat het geld was verdwenen. Ze zag de uitwerking van dit bericht op Boh Thauk en sprong zenuwachtig overeind toen hij de dacoit die de biljetten uit het vuur wilde redden, neersloeg.

Toen kwam Jill in actie.

Met acht pakketten van vijftig-ropijbiljetten onder haar linkerarm geklemd wierp ze de ene bundel na de andere in de

Een vuistslag van Boh Thauk deed hem achterovertuimelen.

kleine ruimte tussen de bomen. Ze mikte op niemand in het bijzonder, maar het geluk was met haar, want het tweede pakket trof Boh Thauk op de schouder. De kruisband knapte en er was een plotselinge regen van bankbiljetten.

Jill bleef zonder ophouden haar zonderlinge projectielen werpen. Ze richtte nu op de takken boven de kleine ruimte. Pakket na pakket zeilde schuin omhoog. Zij raakten de takken, barstten open en de biljetten dwarrelden als sneeuwvlokken omlaag.

Het resultaat was onmiddellijk en verbijsterend. De eerste bundel kwam regelrecht op de grond terecht; hij barstte uiteen en de bankbiljetten schoten tussen de blote benen en voeten van de dacoits. Gedurende een paar seconden leek het schouwspel hen te verlammen. Zelfs Boh Thauk stond verbouwereerd toen het tweede pakket zijn schouder raakte. Niemand keek waar zij vandaan kwamen. Zij waren te zeer onder de indruk van het schouwspel.

Een van de bandieten stootte een kreet van schrik uit toen een gedeelte van een pakket over de grond gleed en aan de rand van het vuur bleef liggen. Door de hitte krulden de randen van de biljetten; zij werden bruin en dreigden te verkolen.

Die kreet en het gezicht van geld dat door het vuur vernietigd ging worden, scheen de beklemming te verbreken. De man die had geschreeuwd, dook en greep de geschroeide biljetten. Het volgende ogenblik krioelden allen door elkander en raapten razendsnel de banknoten op.

Zelfs Boh Thauk werd aangestoken door de algemene opgewondenheid; hij stak de revolver in zijn gordel en begon zo vlug hij kon het geld te vergaren.

Dat was het moment waarop Jill had gewacht. Toen ze het plan bedacht, was dit toneel door haar voorzien, maar ze had zich tevens afgevraagd of ze de moed zou hebben handelend op te treden. Gedurende een paar minuten werden de dacoits volkomen in beslag genomen door het geld. Zij leken een troep schoolkinderen, grabbelend naar snoepgoed dat tussen hen werd gestrooid.

Jill stopte het laatste pakket in haar zak en liep in de richting van de kleine open ruimte tussen de bomen. Het liefst was ze gevlucht, maar ze bedwong die opwelling.

Ze leken een troep schoolkinderen, grabbelend naar snoepgoed dat tussen hen werd gestrooid.

„Houd je hoofd koel. . . houd je hoofd koel. . ." herhaalde ze telkens halfluid. „Kalm blijven. . . kalm blijven. . . dat is je enige kans."

Ze stond thans tussen de bomen aan de rand van de kleine open ruimte. Niemand had haar nog gezien. Opnieuw bekroop haar het verlangen te vluchten, maar ze had haar plan gedurende het laatste uur zo dikwijls overdacht dat haar benen automatisch in beweging bleven.

Ze was Boh Thauk tot op bijna drie meter genaderd, toen hij, zich half omdraaiend om een opgewaaid biljet te grijpen, haar zag.

Jill bleef staan.

„Goedemorgen, Boh Thauk," zei ze kalm.

Hij schoot recht, zijn ogen groot van verbazing. Jill voelde zich helemaal niet kalm, maar op de aanvoerder van de dacoits maakte ze de indruk absoluut rustig en zeker van zichzelf te zijn. Haar kalme manier van optreden boezemde hem een diepe vrees in.

Zijn hand ging naar zijn gordel, maar vóór hij de revolver kon trekken, klonk weer de stem van Jill: „Als je leven je lief is, meneer Boh Thauk, laat je dat wapen met rust."

Ook de andere leden van de bende staarden verbijsterd naar Jill. Niemand van hen had haar nog gezien, sedert de avond waarop zij het kamp van Dick Ormond hadden overvallen.

De dacoits waren evenals hun aanvoerder totaal overbluft. Waarom stond dat blanke meisje daar, rustig en zelfbewust? Dat kon slechts één betekenis hebben. Wat zij altijd vreesden, was werkelijkheid geworden; zij waren in een hinderlaag gevallen, ze waren vast en zeker door politie en soldaten omsingeld.

Boh Thauk streek zijn tong langs zijn plotseling droog geworden lippen; de hand die naar de revolver had gegrepen, viel slap langs zijn lichaam.

„Gooi allemaal onmiddellijk je wapens op de grond. . . of ik schiet," zei Jill op bevelende toon.

De bandieten keken angstig naar de bomen, maar de hoge ondergroei belette hen verder te zien dan de rand van de open ruimte.

„Ik zei onmiddellijk," beet Jill hun toe. Haar zenuwen waren tot het uiterste gespannen. Angst kroop in haar omhoog. Het kon zo makkelijk misgaan. Boh Thauk of een van zijn bendeleden hoefde slechts bliksemsnel van een geweer gebruik te maken en het zou met haar gedaan zijn, alles zou verloren zijn. Ze moest maar vertrouwen op de vrees van de bandieten dat achter haar, in het struikgewas en onzichtbaar voor hen, gewapende mannen lagen verscholen, gereed om te schieten als daartoe aanleiding werd gegeven.

Boh Thauk staarde haar aan; zijn mond vertrok nerveus. Toen trok hij met duim en wijsvinger de revolver uit zijn gordel en liet het wapen op de grond vallen. Het kwam niet bij hem op dat iemand het zou wagen hem en zijn bende tegemoet te treden zonder hulp van militairen of politie.

De bendeleden volgden het voorbeeld van hun aanvoerder: geweren, revolvers en junglemessen werden neergeworpen.

„Nu allen naast elkaar op een rij zitten... dáár... aan de andere kant," gebood Jill. „En wie een verdachte beweging maakt, krijgt een kogel."

Het kostte haar moeite op kalme, besliste toon te spreken. En ze moest haar knieën stevig tegen elkander drukken om het trillen van haar benen te beheersen. Slechts met de uiterste inspanning lukte het haar de hand met de revolver stil te houden.

Ze draaide zich om naar het bos achter haar en riep: „Niet schieten! Zij gaan zitten."

Het was een staaltje van heldhaftige bluf dat Boh Thauk opnieuw overtuigde van zijn hachelijke positie. Want het was hem nog nooit gebeurd dat een vijand, die hij zou kunnen bespringen, zich ook maar een moment van hem afwendde. Het versterkte zijn mening dat ze gesteund werd door gewapende mannen en dus niet de minste vrees voor hem behoefde te koesteren. Zweetdruppels parelden thans op zijn gezicht en hij ging zitten, op enige afstand van de gewonden. De andere bandieten volgden zijn voorbeeld en vormden een rij, zoals Jill had bevolen.

„Allemaal de handen op de rug," was haar volgende bevel en nadat zij dit hadden gedaan, wendde ze zich tot Marcelle. „Verzamel de wapens en leg ze op een hoop, Marcelle."

„Jill... Jill..." Het Franse meisje huilde van opluchting en dankbaarheid. „O, Jill... waar komen de redders opeens vandaan? Waar heb je ze ontmoet? Dit is... dit..." Haar stemde smoorde in tranen.

Jill slikte een prop uit haar keel weg. Ze stond zelf op het punt in tranen uit te barsten, maar ze wist dat ze zich absoluut goed moest houden. Van haar kalmte gedurende de volgende paar minuten hingen hun levens af. Indien Boh Thauk en zijn bende door de minste of geringste aanduiding konden vermoeden dat zij waren ontwapend door een meisje, dat geen andere wapens tot haar beschikking had dan bluf en een revolver met één patroon, zou alles nog slecht voor hen aflopen. Eén enkele kogel zou geen dozijn wanhopige bandieten kunnen bedwingen.

„Marcelle," zei ze scherp, „schei uit met huilen en verzamel die wapens. *Ik heb geen soldaten ontmoet.* Ik heb niemand ontmoet. Versta je? Ik ben alleen. Vlug! Gooi die geweren en revolvers en messen op een hoop."

Nooit was Jill haar Franse lerares op de middelbare school zo dankbaar geweest voor haar grondige lessen, want ze was daardoor in staat thans Frans tegen Marcelle te spreken, waarvan de dacoits geen woord verstonden.

Marcelle staarde haar een moment verbijsterd aan.

„Je hebt dit *alleen* gedaan?" fluisterde ze. „O... Jill... Jill..." en dan begon ze te lachen.

Haar lachen redde de situatie. Boh Thauk begon reeds argwanend te worden; indien — dacht hij — de heuvel was omsingeld door troepen of politie, zouden zij nu zeker reeds zijn verschenen om hem en zijn bende gevangen te nemen. De aanvoerder van de dacoits stond op het punt de bluf van Jill te trotseren, toen Marcelle in lachen uitbarstte.

Het was geen vrolijke, maar een vreemd gierende lach, waarin de opgekropte zenuwen van Marcelle zich uitten. Maar Boh Thauk merkte dit niet op. Hij werd er definitief door overtuigd dat soldaten waren gearriveerd. Want anders zou dit blanke meisje stellig niet lachen. Hij keek somber toe terwijl Marcelle de wapens bijeenschoof. En zijn twijfel keerde pas terug toen Jill een revolver opnam, het magazijn ledigde en haar eigen wapen met de kogels laadde.

Hij fluisterde tot de bandiet naast hem dat er geen soldaten of politiemannen waren en wilde toen opspringen... maar Jill had hem in het oog gehouden. Ze kwam een stap dichterbij en richtte de revolver op zijn hoofd.

„Verroer je niet," zei ze. „Er was slechts één kogel in mijn magazijn, maar het is nu vol. Eén beweging en ik schiet."

Boh Thauk keek haar woedend aan.

„Vanavond vermoord ik je," siste hij.

„Je hebt je kans gehad en verloren," antwoordde Jill rustig. „Mijn oom is met de olifant vertrokken, weet je. Op het moment heeft hij de autoriteiten reeds ingelicht. En tegen zonsondergang zijn de soldaten hier."

Boh Thauk lachte, een snijdende, sarcastische lach, die Jill onwillekeurig even deed huiveren. Ze hield hem met haar revolver in bedwang tot Marcelle zijn polsen had geboeid. Nadat ook de andere bandieten waren gebonden, liep ze terug naar de gewonden, maar keerde zich weer om toen de aanvoerder van de dacoits haar riep.

„Je bent handig geweest en het mankeert je niet aan moed," zei hij; „maar wie Boh Thauk beetneemt, betaalt daarvoor met zijn leven. Je hebt me belachelijk gemaakt in de ogen van mijn mannen. Nog enkelen vóór jou zijn zo roekeloos geweest dat te doen. Zij hebben er zich niet lang op kunnen beroemen, want ik heb hen gedood."

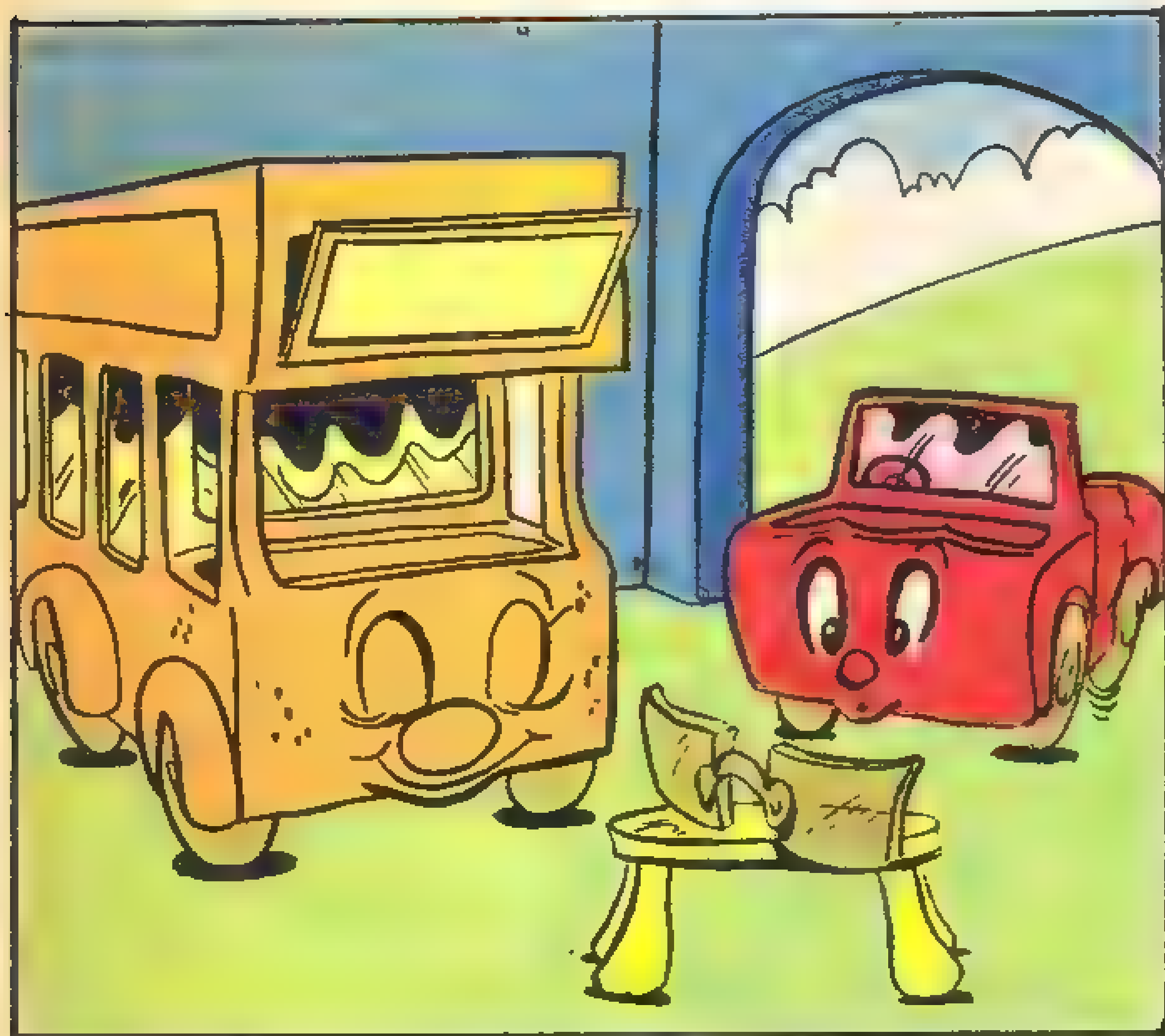
„Dan ben ik de eerste die blijft leven," antwoordde Jill rustig. *Wordt vervolgd*

„Verroer je niet," zei ze. „Eén beweging en ik schiet."

SPELEND

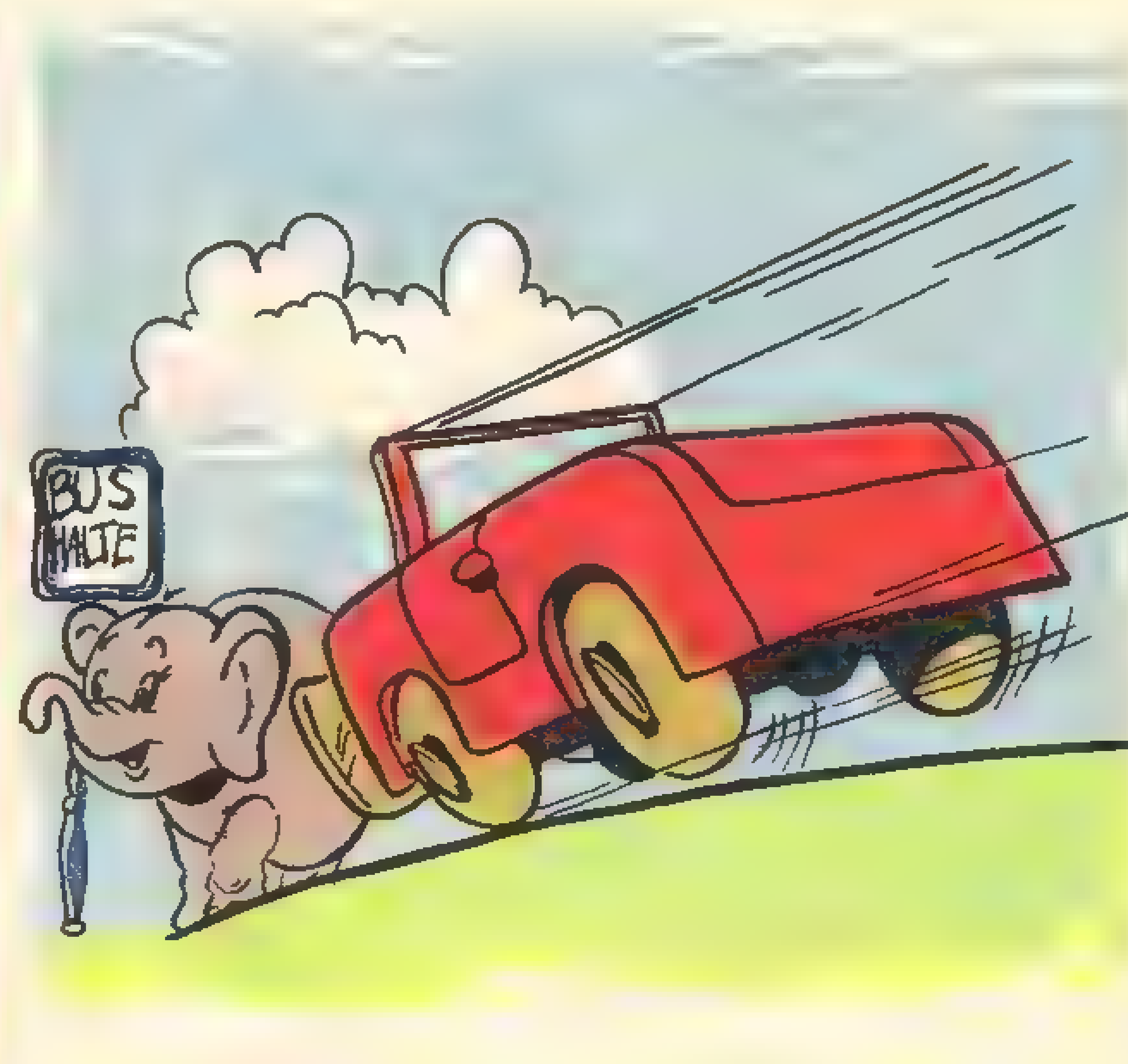
Knetter Knal, de raceauto, was een beetje jaloers op Bertje Bus, want hij wou ook graag passagiers vervoeren, maar niemand wilde van zijn diensten gebruikmaken. Op zekere dag kwam hij in de garage van Bertje en zag dat de bus een dutje deed. Op een krukje voor hem lag zijn bril.

Als ik die bril opzet, zie ik er net zo uit als Bertje, dacht Knetter. En dan krijg ik wel passagiers. Vlug pakte hij Bertjes bril en zette hem op. Toen reed hij hard weg. „Zo, en nu gauw een halte opzoeken," zei hij. „Ik hoop maar dat er veel mensen staan."

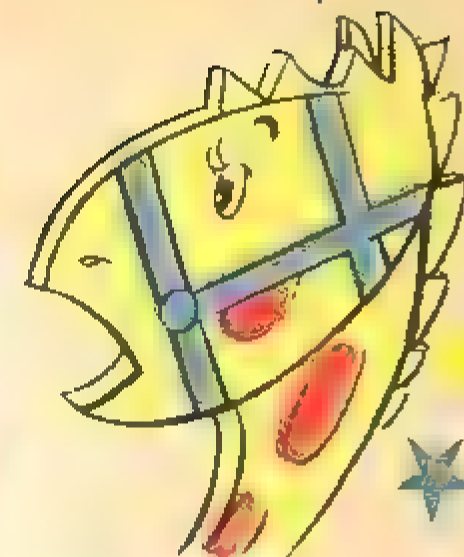

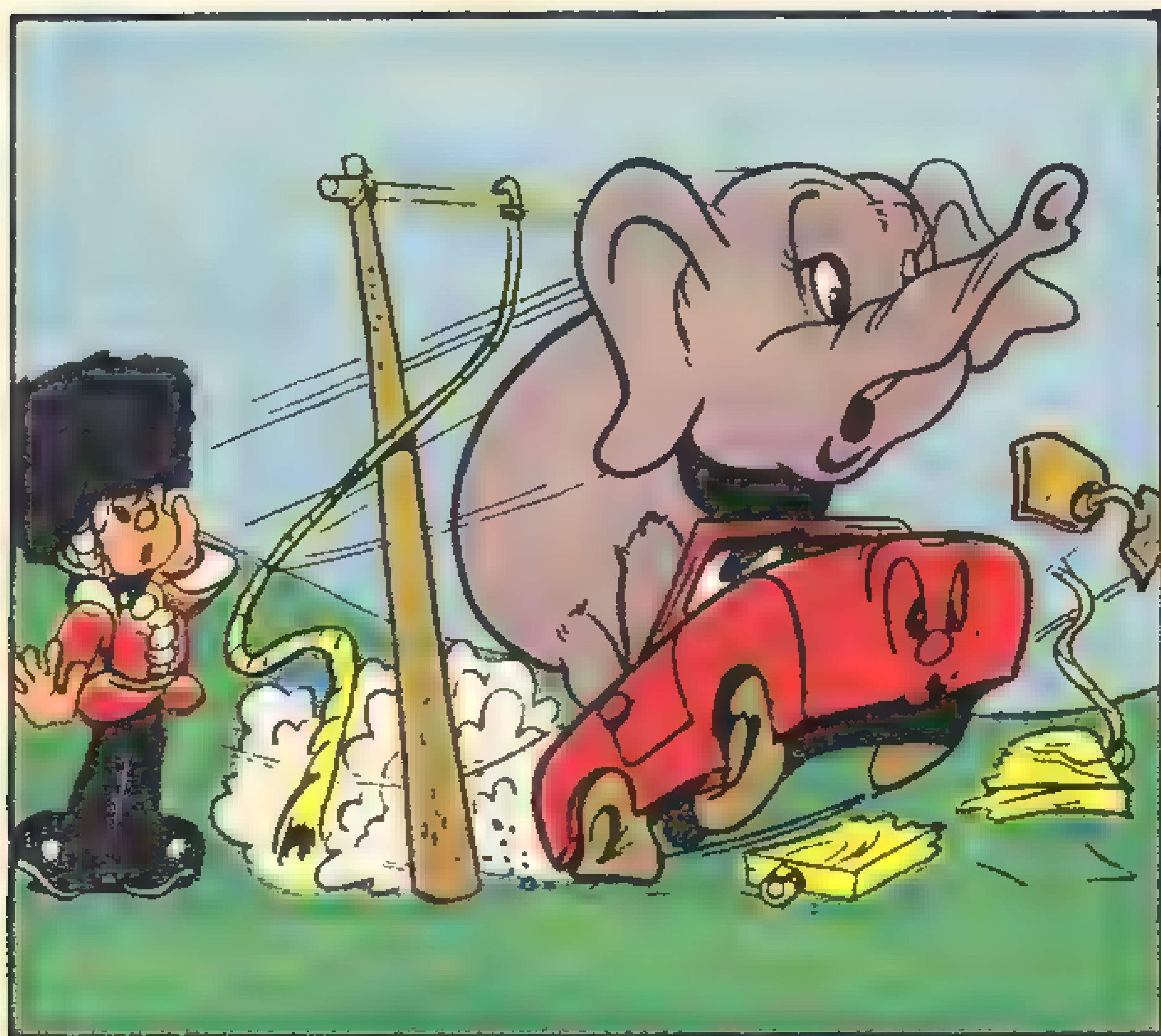
Maar vóór Knetter Knal bij een bushalte kwam, gebeurde er iets vreemds. Doordat hij Bertjes bril opgezet had, zag hij alles een beetje wazig. Zodoende had hij het huisje van Willie Stropop niet in de gaten en kon hij het pas op het allerlaatste ogenblik ontwijken. Hij schrok geweldig.

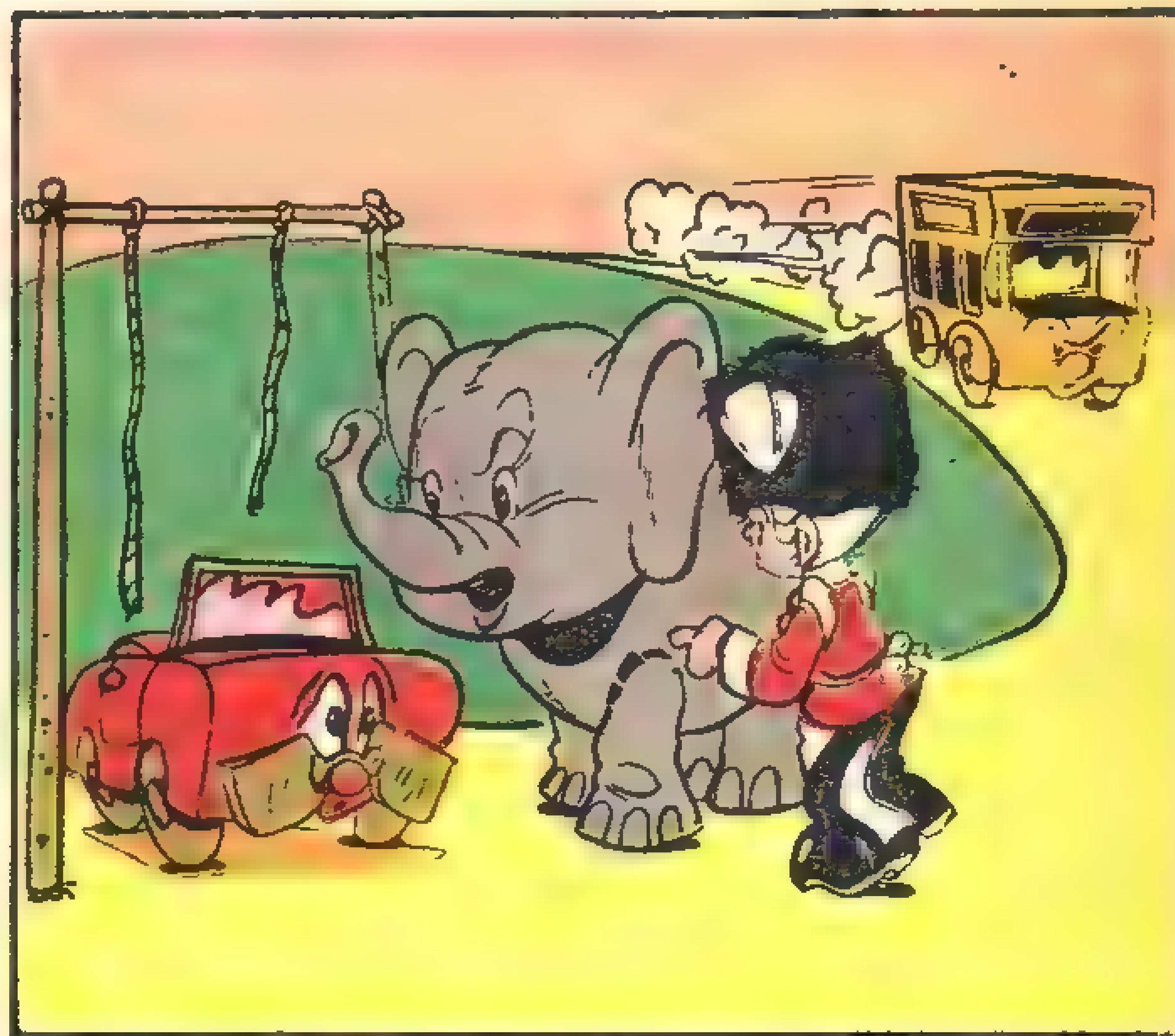
Willie was nogal kwaad. „Waarom ga je niet ergens anders rijden?" zei hij. „Neem me niet kwalijk, Willie," riep Knetter. „Ik ga al, hoor." Met een vaartje reed hij naar de dichtstbijzijnde halte en zag dat Della de olifant daar stond. „Stap maar in," riep Knetter.

SPEELGOED

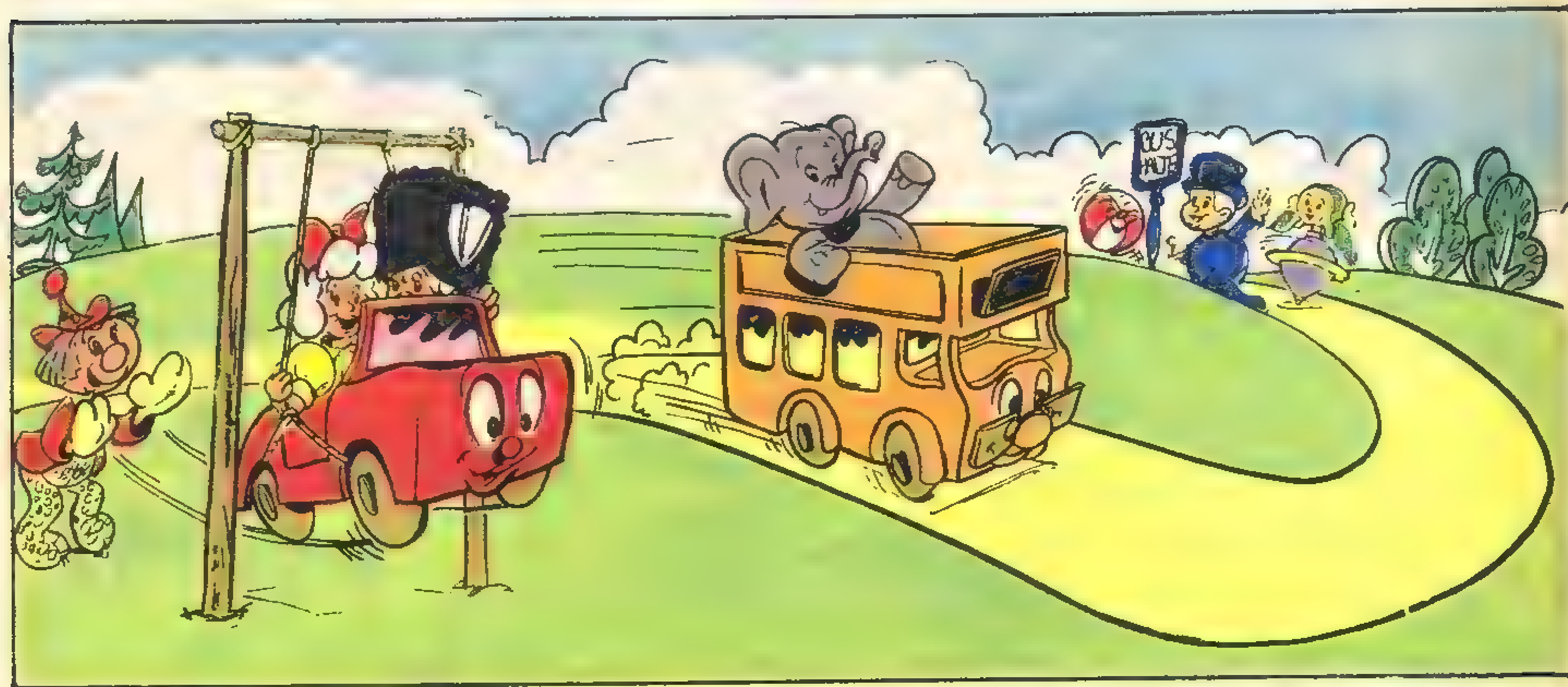

Della stapte in en toen reed Knetter weg. Een eind verder was Tommie een schommel aan het maken. Hij was juist klaar, maar toen botste Knetter tegen een van de palen. „Hee, kun je niet uitkijken?" riep Tommie. Ik geloof dat ik toch maar beter niet voor bus kan spelen, dacht Knetter.

Della was ook kwaad. Hij schudde met zijn slurf en zei: „Ik had niet in de gaten dat jij het was, Knetter, in plaats van Bertje Bus. Als ik dat geweten had, was ik niet ingestapt." Op dat ogenblik kwam Bertje Bus zelf aanrijden. Hij was klaar met zijn dutje en was weer aan het werk gegaan.

„Zeg, weten jullie misschien waar mijn bril is?" vroeg hij. „Zonder bril kan ik niet zien waar ik stoppen moet." Knetter gaf de bril gauw aan Bertje terug. Della was intussen ingestapt en hij riep tegen Knetter: „Ik ben blij dat ik nu in een echte bus zit; dat gaat veel fijner."

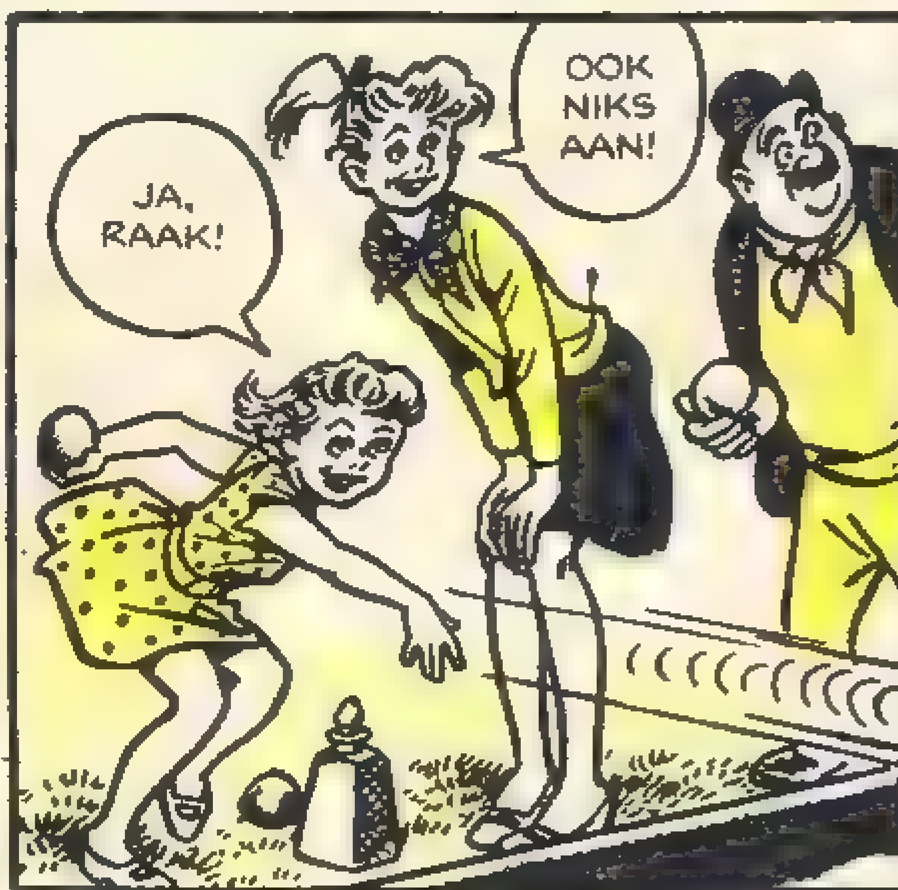
Knetter stond treurig te kijken, maar toen kreeg Tommie een idee. Vlug bond hij de raceauto aan de touwen van de schommel. „Zo," zei hij, „nu zul je vast wél passagiers krijgen." En dat was zo. Vrolijk schommelde Knetter heen en weer en Willie Stropop gaf hem telkens een duwtje.

Map en Moppie

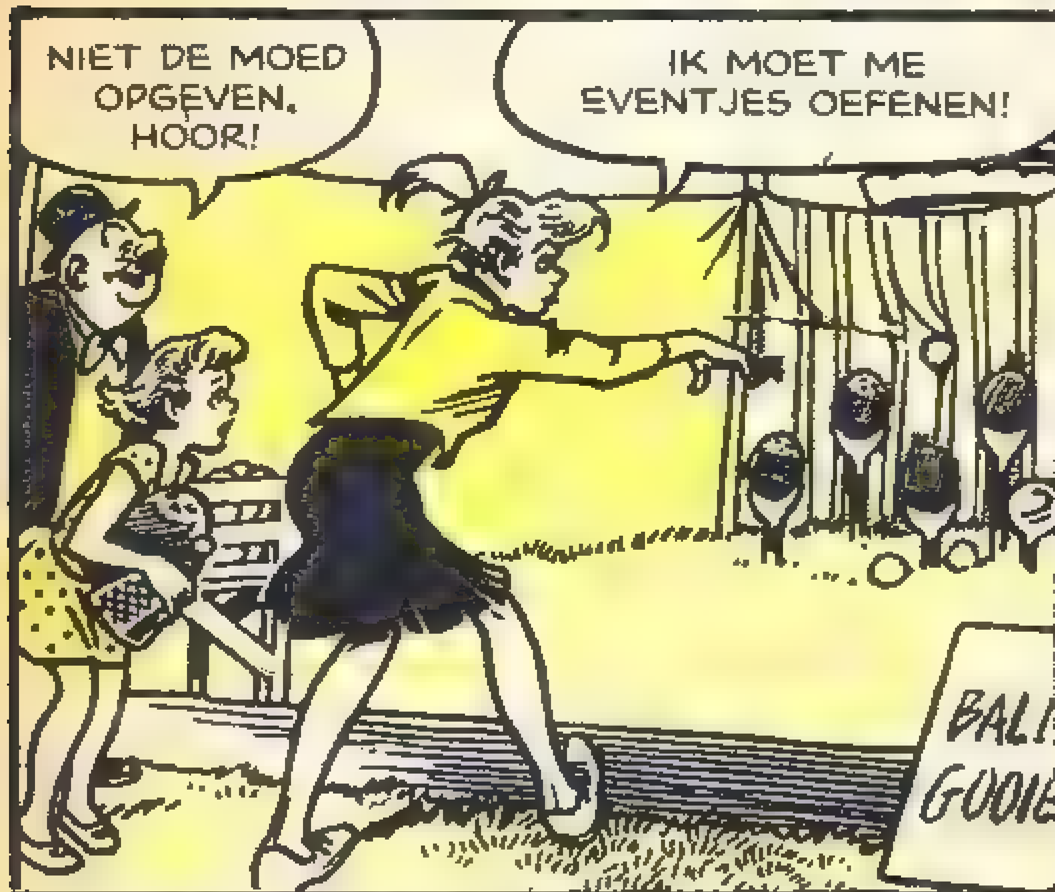

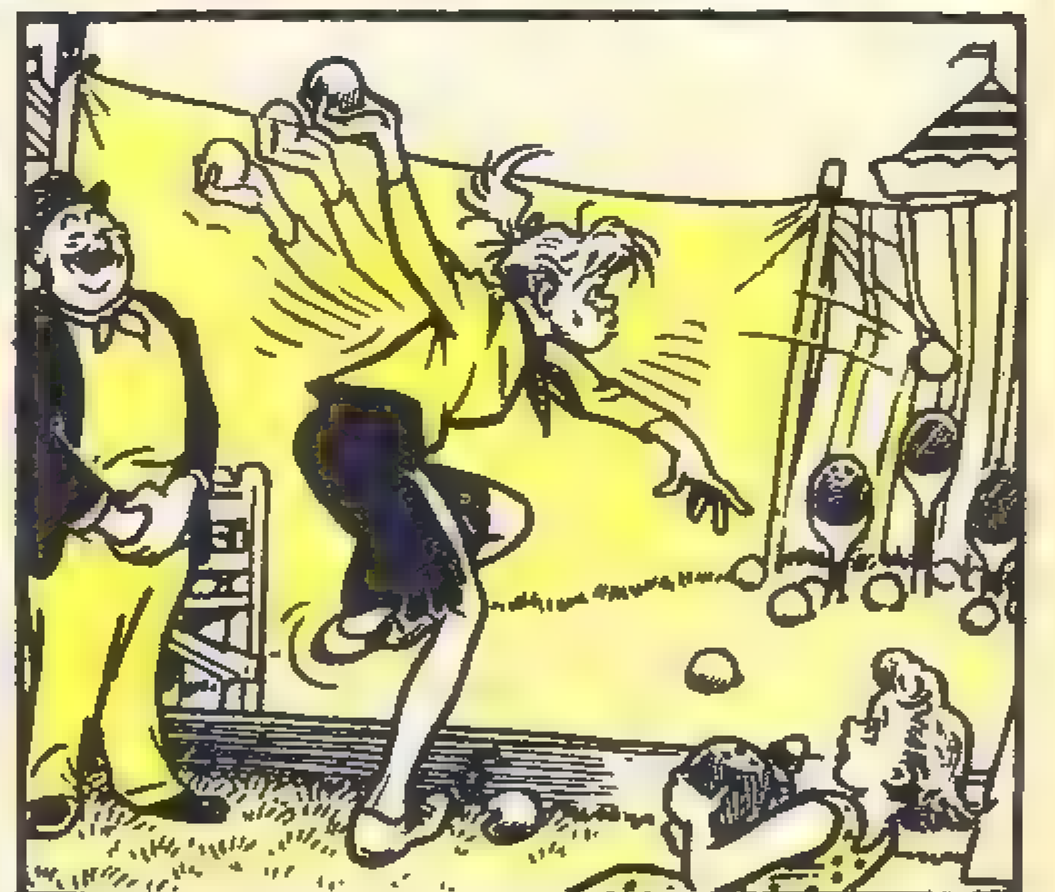

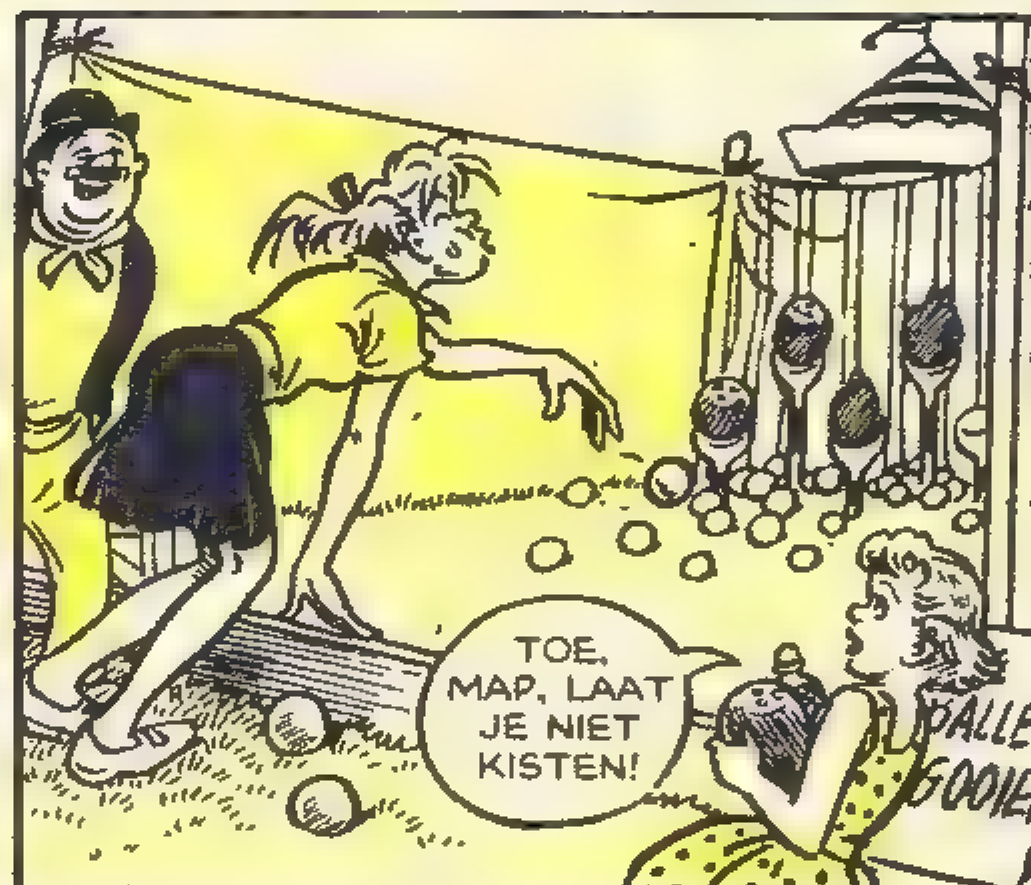

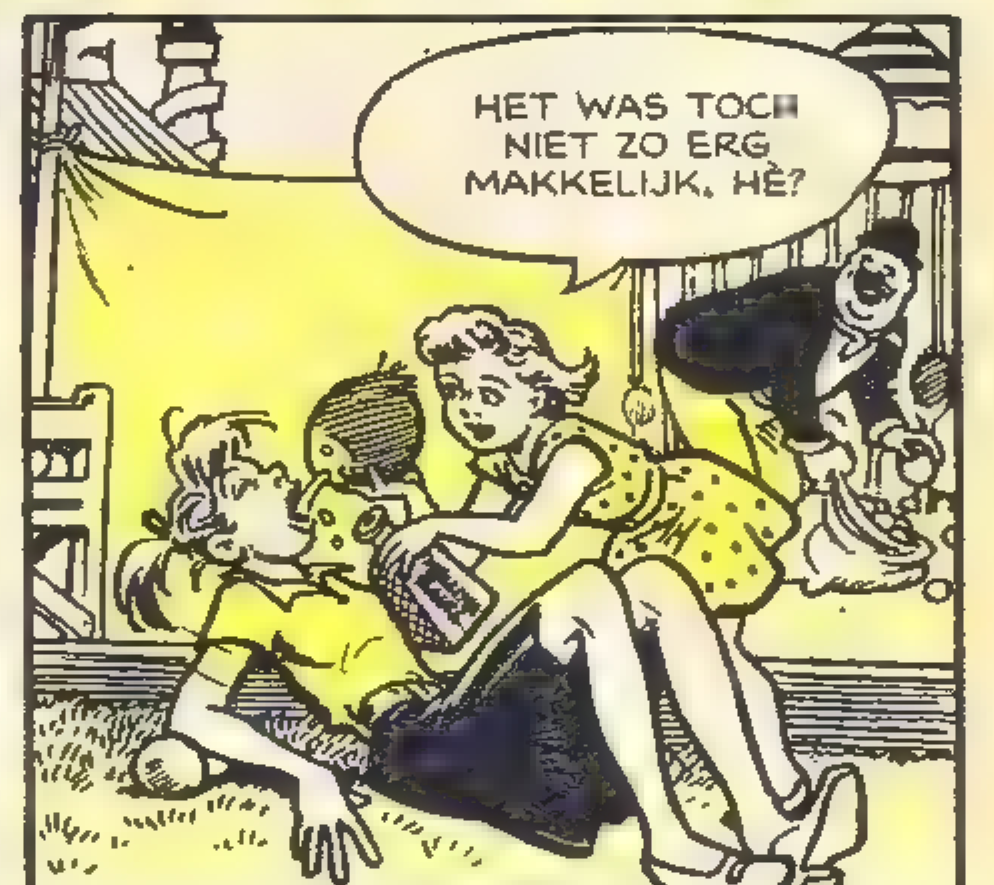

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

HET LIJKT WEL OF IK EEN PAARD HOOR!

GOEIE GENADE! EEN GEMASKERDE RUITER!

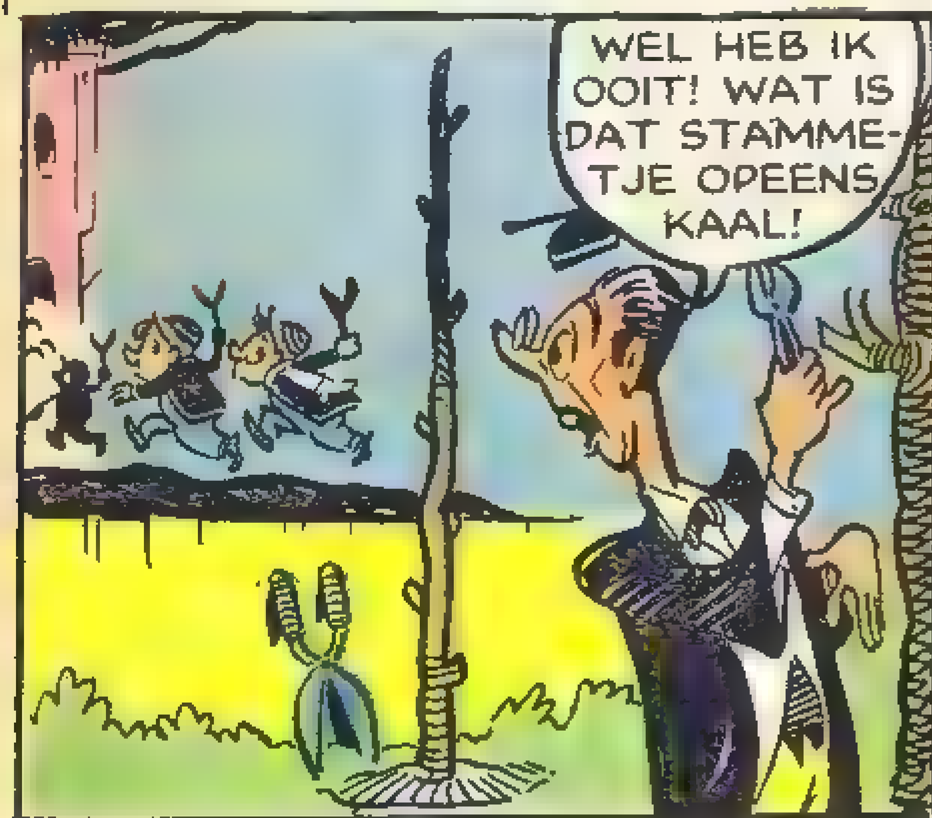

HANDEN OMHOOG! GEEF OP DIE ZAKJES OF IK MAAK GEHAKT VAN JULLIE!
G...GENADE, M...MENEER DE STRUIKROVER!
KOEK

HA, HA! DE JONGENSSCHOOL KRIJGT BEZOEK VAN EEN GEMASKERDE BANDIET. HIJ SLAAT TOE EN VERDWIJNT WEER EN NIEMAND KENT ZIJN WARE GEZICHT!
KOEK

WE KRIJGEN JE NOG WEL, BILLIE!
WÁT? HOE WETEN ZE DAT ÍK HET BEN?
KOEK

LATER IN EEN OUDE SCHUUR
MANNEN, WE MOETEN WRAAK NEMEN OP DIE GEMASKERDE BANDIET! LATEN WE HEM BESTRIJDEN MET ZIJN EIGEN WAPENS!
HOE KOMEN WE AAN KATAPULTEN?

SST! HIJ MAG NIETS MERKEN!
HET WORDT TIJD OM MIJN BOOMPJES TE SNOEIEN!
TUIN VAN MENEER KWEL

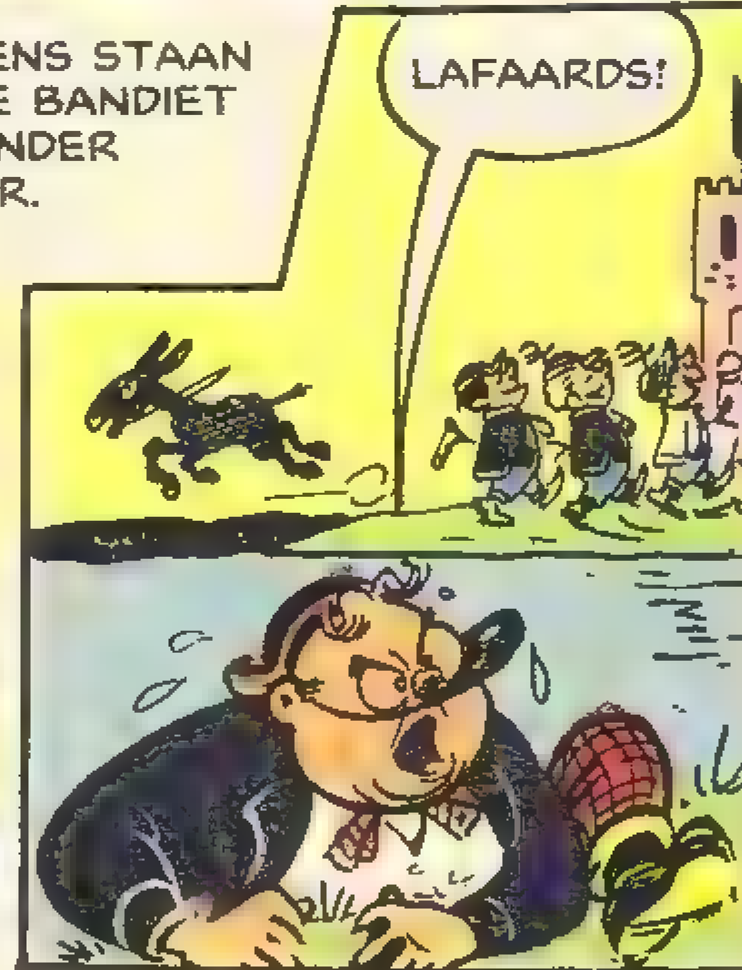

WEL HEB IK OOIT! WAT IS DAT STAMMETJE OPEENS KAAL!

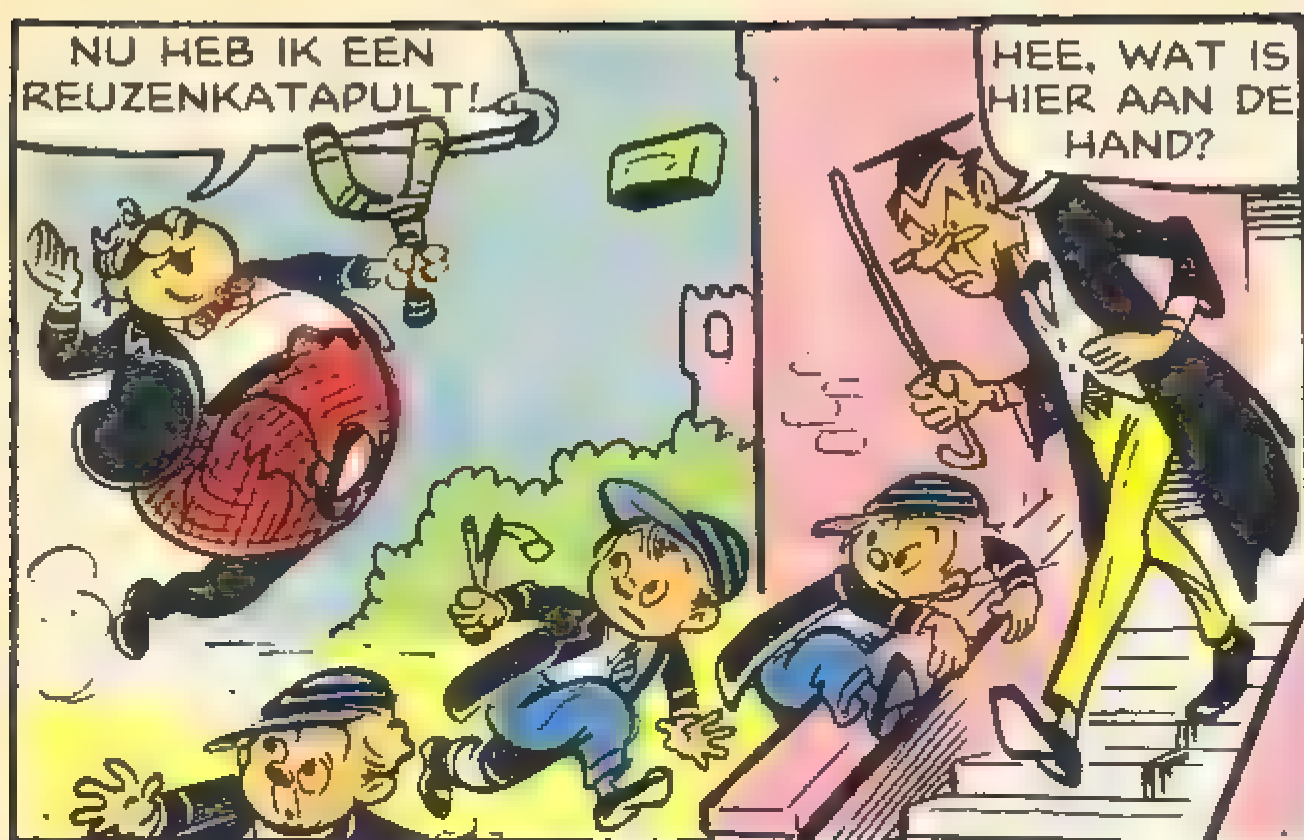

DE GEMASKERDE BANDIET ZOEKT NIEUWE SLACHTOFFERS! JIPPIE!

HANDEN OMHOOG, ZUIGELINGEN! IK ZIE HEUS WEL DAT JULLIE IETS OP JE RUG VERBORGEN HOUDEN!

PONG
PONG
ASJEBLIEFT! ZET HEM OP, JONGENS!

DE EZEL BLEEF OPEENS STAAN EN DE GEMASKERDE BANDIET DOOK KOPJE-ONDER IN DE VIJVER.
PLONS!

LAFAARDS!

NU HEB IK EEN REUZENKATAPULT!
HEE, WAT IS HIER AAN DE HAND?

BANG!

DACHT JE SOMS DAT IK JE MET DAT MASKER VOOR NIET ZOU HERKENNEN, BILLIE?
AU!
PATS!

VAN NU AF AAN IS HET VERBODEN KATAPULTEN, BLAASPIJPEN OF ANDERE GEVAARLIJKE WAPENS IN BEZIT TE HEBBEN. JE ZOEKT MAAR EEN ANDERE MANIER OM JE TE VERDEDIGEN, BILLIE.

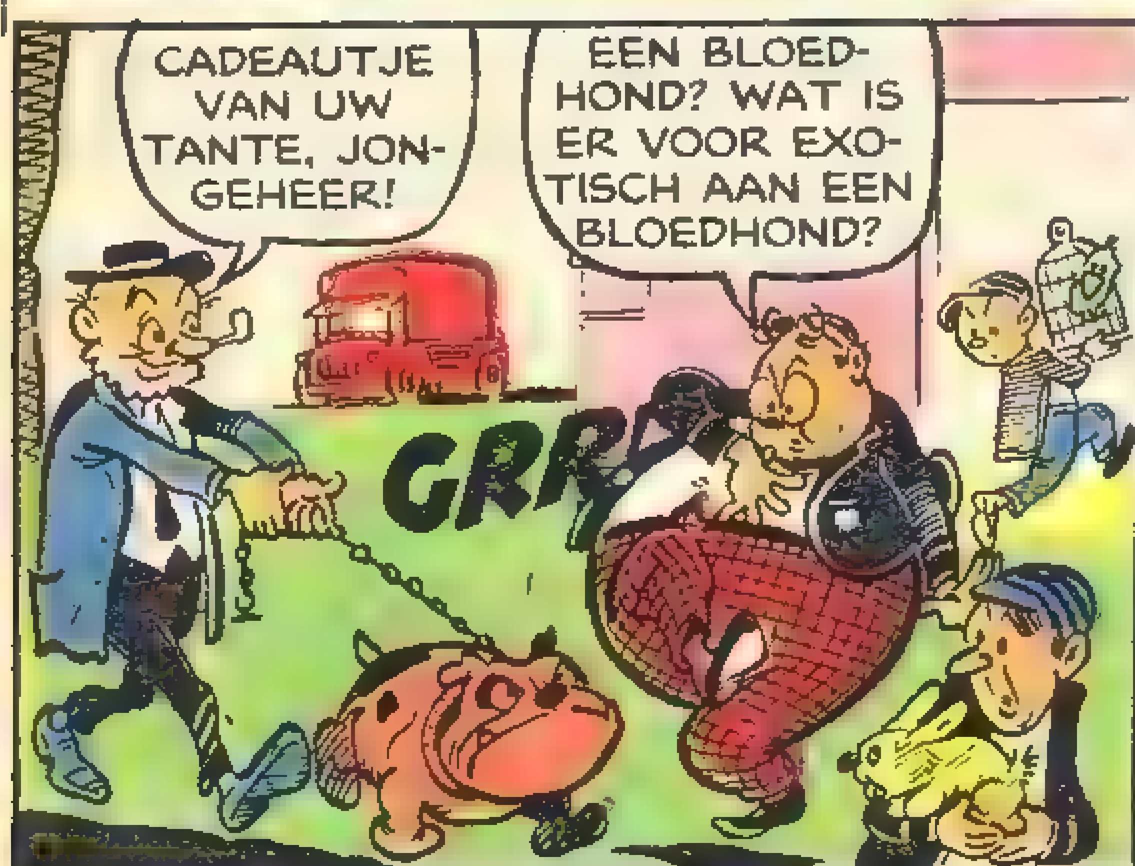

WAAR BLIJF JE NOU MET JE OPSCHEPPERIJ, DIKKE?
HELP! TEGEN JULLIE ALLEMAAL KAN IK NIET OP!

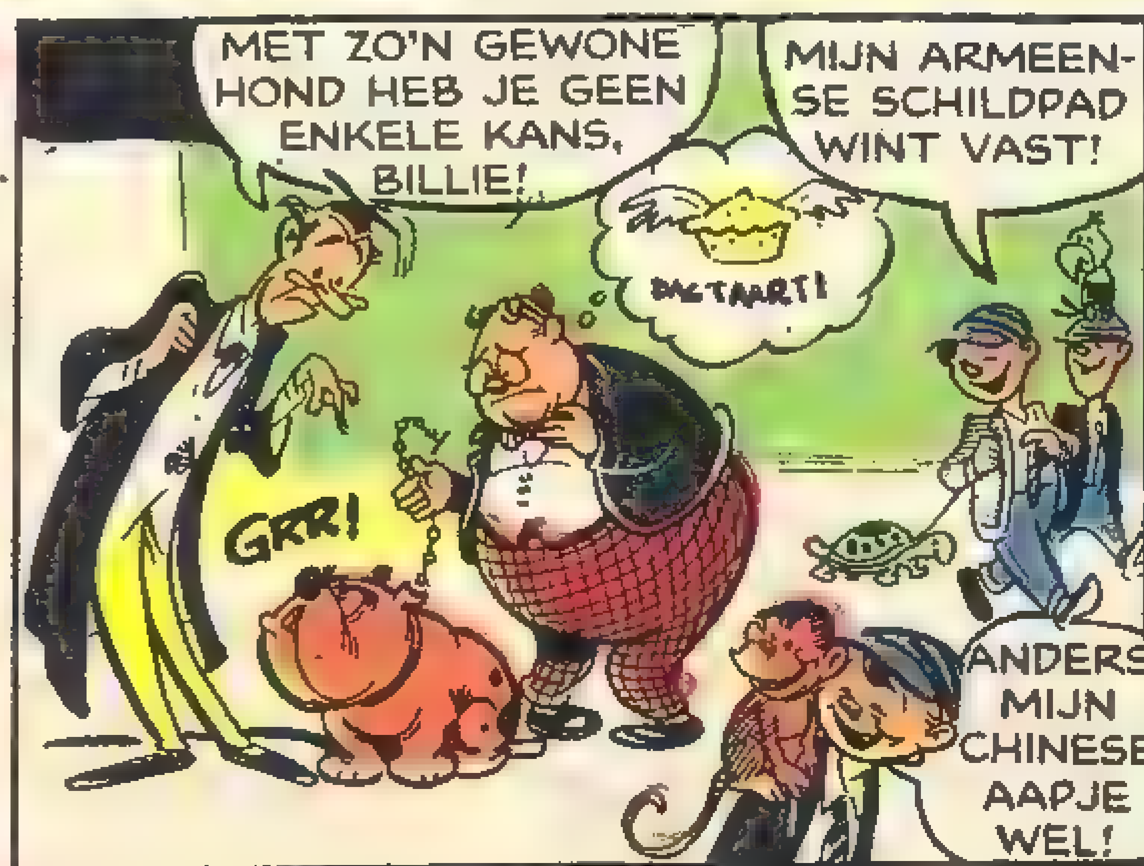

HEB JE GEEN ZIN OM LID TE WORDEN VAN ONZE VERENIGING VAN DIERENVRIENDEN?
HEDEN DIEREN-TENTOONSTELLING
DEZE TAART IS VOOR DE EIGENAAR VAN HET MEEST EXOTISCHE DIER

EVEN LATER KWAM BILLIES TANTE PETUNIA OP BEZOEK...
WAT SCHEELT ERAAN?
O, TANTE, IK WIL ZO GRAAG MEEDOEN, MAAR IK HEB GEEN DIER!
HEDEN DIEREN-TENTOONSTELLING

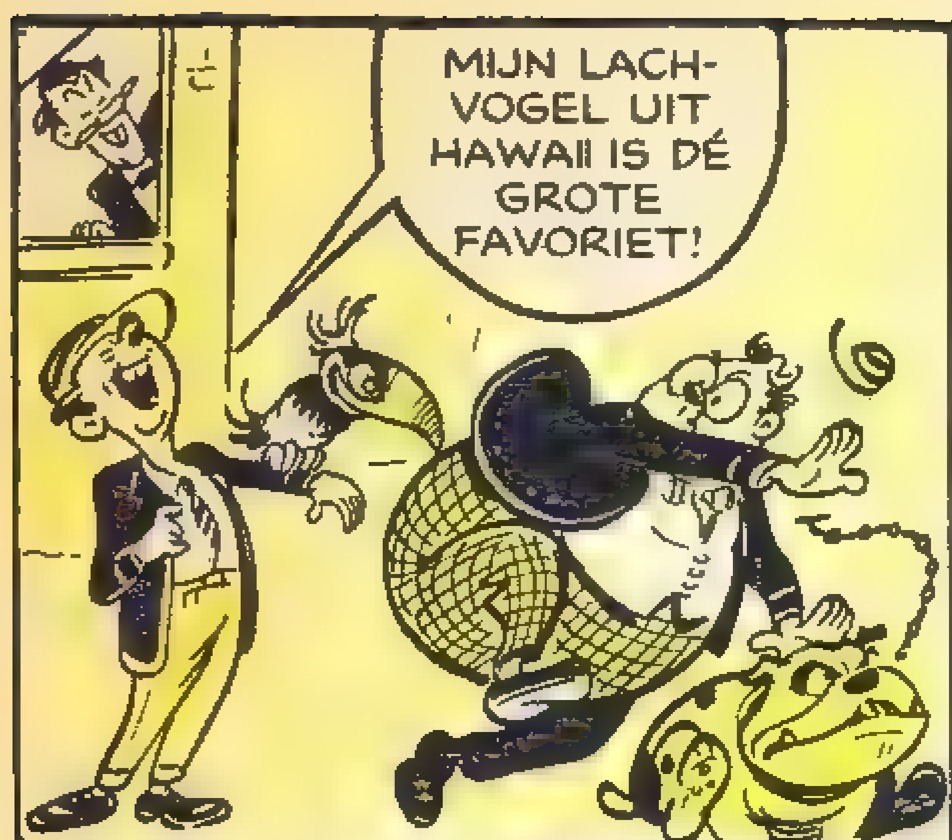

ARME JONGEN! IK GA ER DIRECT EEN VOOR JE BESTELLEN!
WAT AARDIG VAN U!

MIJN NEEF BILLIE WIL EEN HEEL APART DIER. HEBT U NIET EEN GROTE KIKKER? NIET ZO'N MAGERE, MAAR GOED ROND?
WAT ZEGT U?
ALLE SOORTEN DIEREN

CADEAUTJE VAN UW TANTE, JONGEHEER!
EEN BLOEDHOND? WAT IS ER VOOR EXOTISCH AAN EEN BLOEDHOND?
GRR

MET ZO'N GEWONE HOND HEB JE GEEN ENKELE KANS, BILLIE!
MIJN ARMEENSE SCHILDPAD WINT VAST!
DAGTAART!
GRR!
ANDERS MIJN CHINESE AAPJE WEL!

DIE HOND VAN JOU BEGINT NIETS TEGEN MIJN NOORSE NEUSHAPPER!

MIJN LACH-VOGEL UIT HAWAII IS DÉ GROTE FAVORIET!

DE EERSTE PRIJS IS VOOR JAN MET ZIJN PERUVIAANSE EGEL!
ZIE JE WEL, BILLIE? DIE HOND VAN JOU IS NIETS WAARD!
WIE HEEFT HET MEES EXO DIER

WACHT MAAR! IK ZAL ZE LATEN ZIEN DAT FIDO WÉL IETS WAARD IS!

BILLIE WAS ZIJN BANDIETEN-ROL NOG NIET VERGETEN...
GEEF HIER DAT SPUL, OF IK LAAT FIDO OP JE LOS!
O, HELP!
GRR!
KOEK

GEEF HIER DIE FLES, JAN, OF MIJN BLOEDHOND VER-SCHEURT JE!
GRR!

HA, HA, IEDEREEN IS BANG VOOR ME!
KOEK

MENEER KWEL, BILLIE HEEFT ONS SNOEPGOED AFGEPAKT!
O JA?

IK ZAL JE WEER ONDER HANDEN MOE-TEN NEMEN, DIKZAK!
U KUNT NIETS BE-GINNEN!

ALS U EEN VINGER NAAR MIJ UITSTEEKT, KRIJGT U MET MIJN HOND TE DOEN!
AU! HELP!
GRR!

ZOLANG DIE HOND BILLIE BESCHERMT, KUNNEN WE NIETS TEGEN HEM BEGINNEN!

ZO, IK ZAL ZE EENS LATEN ZIEN WIE HIER DE BAAS IS!

NEEM ME NIET KWALIJK, JONGEHEER, MAAR U HEBT HET VERKEERDE DIER GEKREGEN!
NEE TOCH? WAT HEEFT TANTE DAN BESTELD?
KOEK

Dierenfeest

Juffrouw Bentzen bewoont in het stadje Hareskovbij in Denemarken een grote villa. Deze villa heeft zij de naam. ,,Noachs Ark" gegeven, en dat is wel de beste naam die ervoor was te bedenken, want de dame woont daar met een gezelschap van niet minder dan honderdvijftig levende dieren.

Een bonte verzameling honden en katten, bokken en geitjes, konijnen en schildpadden, kanaries en uilen, kippen en kalkoenen, tot zelfs een zeldzaam neusbeertje (dat zij van een Indianenfamilie in Paraguay ten geschenke heeft gekregen) en een schrander kapucijneraapje hebben er een heerlijk leventje.

En zóveel houdt juffrouw Bentzen van haar blaffende, miauwende, piepende, mekkerende en kakelende kostgangers, dat zij ze onlangs allemaal uitnodigde op haar eigen verjaringsfeest. Voor de dieren moet haar huiskamer wel op luilekkerland geleken hebben. Elk dier vond zijn lievelingskostje. Aan de zoldering hingen slingers, niet van vlaggen of serpentines, maar van allerlei heerlijkheden, als gerookte haring, appels, prei, aardappelen, worteltjes, drop en kokosnoten. Voor de deur stond wat eenvoudiger eten opgesteld: een schaal met brood, gort en vlees, bestemd voor een rondzwervende marter of een hongerig dakloos ratje.

Het heeft héél wat dagen van voorbereiding gekost, voordat juffrouw Bentzen op haar verjaardag haar dieren kon trakteren. Toen ze alle heerlijkheden zagen, werden ze zeer geestdriftig. . .

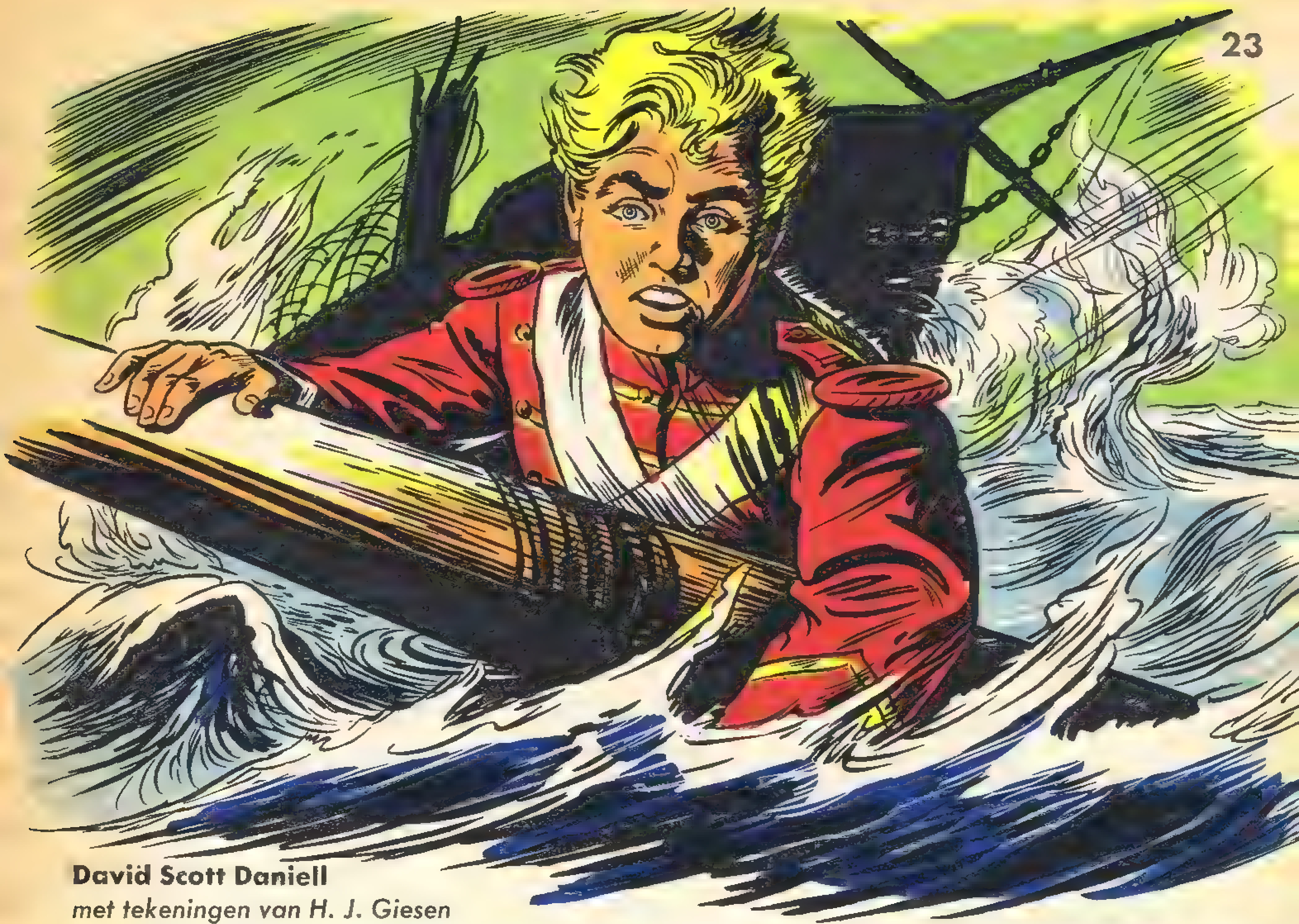
Het kapucijneraapje, volgens zijn eigenares een van de verstandigste dieren ter wereld en als grappenmaker onovertroffen, was een gewaardeerde gast op het verjaringsfeest van zijn bazin.

De hoofdschotel voor de poesen bestond uit gestoofde kabeljauwkoppen, met vlaggetjes versierd. Het viel niet mee eraf te blijven en te wachten, totdat juffrouw Esther het sein tot de maaltijd gegeven had. Ook de andere gasten op het feest, onder meer de uil, het krielhaantje, de konijnen, de schildpadden en de neusbeer, lieten zich de aangeboden lekkernijen uitstekend smaken. De konijnen deden zich zelfs zo te goed, dat ze tussen alle heerlijkheden in slaap vielen. Hoewel de honden en de katten nu niet direct boezemvrienden zijn, hebben ze zich op het verjaringsfeest werkelijk voorbeeldig gedragen. . .

Esther Bentzen heeft altijd bijzondere belangstelling voor dieren gehad. Hoeveel keren zij als kind uit de kinderwagen gevallen is, wanneer zij trachtte voorbijkomende honden te aaien, weet niemand. Toen zij vijf jaar oud was, sleepte een grote Deense dog haar eens de gehele stad door, omdat zij de halsband niet wilde loslaten en natuurlijk nog niet sterk genoeg was om het grote dier tegen te houden.

Vijftien jaar geleden kreeg de dame de beschikking over het huis, waarin zij thans haar levende have herbergt. Sindsdien is de bezetting voortdurend uitgebreid, maar zoveel dieren, als op haar verjaringsfeest aanwezig waren, had zij nog niet bij elkaar gehad. . .

Een buitenstaander vraagt zich misschien af of het houden van zo'n uiteenlopende dierenverzameling niet op dagelijkse vechtpartijen of erger uitloopt. Vanzelfsprekend neemt juffrouw Esther de nodige voorzorgsmaatregelen. Maar voor de rest schijnen vriendelijke behandeling en een regelmatig gevulde voerbak de huiselijke vrede te waarborgen.

David Scott Daniell
met tekeningen van H. J. Giesen

Olivier lijdt schipbreuk

KORTE INHOUD: *Olivier Crow, leerling-tamboer bij het honderdelfde regiment infanterie van het Britse leger, en zijn nichtje Pollie Trott zijn na een avontuurlijke zeereis op Sicilië aangekomen. Het is juni 1806 en overal in Europa wordt gevochten tegen Napoleon. Sergeant Trott, de vader van Pollie, en soldaat Pilchard krijgen opdracht de gevangene Zucconi, die voor de krijgsraad moet verschijnen, op het schip de Zwaluw naar Gibraltar te brengen. Olivier moet hen vergezellen om voor de krijgsraad tegen Zucconi te getuigen. Pollie gaat als verstekelinge mee. Onderweg vergaat de Zwaluw. De bemanning wordt opgepikt door een Italiaans zeeroversschip, dat later wordt overmeesterd door een Engels fregat. Zucconi ontkomt met Pollie en Olivier naar het vasteland. Sergeant Trott en soldaat Pilchard gaan hen achterna. Zucconi brengt de kinderen bij een boer, maar zij ontsnappen. Ze sluipen een herberg binnen, waar ook sergeant Trott, soldaat Pilchard en twee Engelsen arriveren. De laatsten herkent Olivier als spionnen voor Frankrijk. Hij hoort dat zij aan een Franse kapitein de plannen van de Engelse legerleiding verraden. De kinderen zetten een wiel van hun koets los, waardoor deze verongelukt. In de koets bevinden zich ook sergeant Trott en soldaat Pilchard. De spionnen vluchten en de militairen vermommen zich met behulp van hun kleren en paspoorten. Een Franse kolonel brengt hen naar generaal Vallence. In de tuin van zijn hoofdkwartier ontdekken de kinderen de echte spionnen. Door een list weten ze alle vier te ontkomen.*
Daarna gaan ze naar de plaats waar de Engelsen een landing zullen uitvoeren.

Het is veel te gevaarlijk in het donker verder te trekken. Laten we er maar zo goed en zo kwaad als het gaat bij gaan liggen om te wachten tot het licht wordt. Hoe we dan verder moeten komen, is me voorlopig nog een raadsel."

,,Toch zit er niets anders op," zei Pollie. ,,Dat weet ik wel, beste meid, maar ik zie er werkelijk nog geen gat in."

,,Laten we hier de morgen maar afwachten," stemde soldaat Pilchard toe. ,,Ondertussen wou ik toch maar dat we een dak boven ons hoofd hadden. Wat zou die donkere plek daarginds zijn? Het lijkt wel een huis."

Vaag tekenden zich een eindje verderop in het maanlicht de omtrekken af van iets dat aan een schuur deed denken.

,,Sergeant," zei Olivier, ,,zal ik er eens even naar toe kruipen om te kijken wat het is?"

,,Ja, dat is goed, Olivier, maar wees voorzichtig."

Olivier schoof met zijn buik over de grond naar voren en was weldra in de omringende schaduwen verdwenen. De anderen kregen het gevoel, dat hij een eeuw wegbleef. Pollie begon zich al spoedig ongerust te maken en zat bezorgd

tussen de struiken en stenen door te turen, toen Olivier plotseling weer vlak naast haar stond.

Grinnikend liet hij zich weer bij het troepje neervallen en fluisterde: „Niet gek, hè, oom? Heb ik jullie daar eens lekker laten schrikken?”

„We hebben nu geen tijd voor grapjes, Olivier!” zei sergeant Trott berispend. „Wat is het voor een gebouw?”

„Een boerderijtje, geloof ik,” antwoordde Olivier. „Het is maar een armoedig geval. Een kamer met een soort opslagplaats erboven voor graan en hooi of zo iets. Er was geen levende ziel te bekennen. Het leek wel of de bewoners hun huis zonder meer in de steek hadden gelaten. De deur stond gewoon open.”

„Zo? Ja, de Fransen zullen ze wel hebben weggestuurd. Of misschien zijn ze op de vlucht geslagen, wie weet. Niemand te bekennen, hè? Ik vraag me af waarom de Fransen er dan niet zijn ingetrokken.”

„Misschien doen ze dat nog wel, sergeant,” opperde soldaat Pilchard. „Wat kan het ons trouwens schelen? Het lijkt me een pracht van een onderkomen voor de nacht!”

„Hm. Nou, laten we er dan maar eens een kijkje gaan nemen. Olivier, jij weet de weg!”

Met de grootste voorzichtigheid ging Olivier hen voor en wees hun tenslotte de deur van het boerderijtje met zo'n trots gebaar alsof hij het zelf had gebouwd. Meteen gingen ze naar binnen.

Ze kwamen in een langwerpige kamer die zeer eenvoudig gemeubileerd was. In een van de hoeken stond een groot bed, in het midden van de ruimte een tafel en daaromheen enkele stoelen en een grote kast. Op de tafel lagen een paar sneden hard bruin brood en een stuk kaas, waar de muizen aan geknabbeld hadden. Tegen een van de wanden stond een ladder, die via een donker trapgat naar de zolder leidde.

„Daar is de opslagplaats, oom,” zei Olivier. „Ik heb er net al even over de rand gekeken, maar er was niet veel te zien.”

„Best,” sprak de sergeant opgewekt. „Goed voorgaan doet goed volgen, zullen we dan maar zeggen, hè? Vooruit, we gaan fluks naar boven.”

„Zou het er wel veilig zijn?” vroeg Pollie, allesbehalve op haar gemak.

„Veilig? Ik heb de hoop dat we ons ooit nog eens veilig zullen voelen, al lang opgegeven. We hebben nu eenmaal een schuilhoek nodig. Als we nu maar zorgen dat er voortdurend iemand op wacht staat, zitten we hier even goed als waar ook. We mogen nog van geluk spreken dat we in de buurt van dit boerderijtje beland zijn.”

Achter elkaar beklommen ze de ladder en zochten op de tast de zolder af. Er waren geen ramen, maar wel vond Pollie een deur, die uitzicht bood op het erf en die tenminste een beetje licht bracht.

„Daar halen ze het koren door naar binnen,” legde soldaat Pilchard uit. „We kunnen die deur mooi als nooduitgang gebruiken voor het geval we in moeilijkheden mochten raken.”

„Ziezo,” zei sergeant Trott. „En nu Pollie, en jij ook, Olivier, slapen! Jullie kunnen er nog een paar uur van profiteren. Pharao, doe jij ook maar even een oogje dicht. Ik blijf op wacht staan. Over een uurtje zal ik je wel wekken, dan kun je me aflossen.”

„O, ik sta net zo lief het eerst op wacht, sergeant!”

„Nee, daar komt niets van in,” besliste Trott. „Onder de wol, jullie allemaal!”

„Goed, sergeant!”

Weldra stond sergeant Trott bij het trapgat op wacht, terwijl de drie overigen het zich gemakkelijk maakten in het hooi. Met een hooisprietje tussen zijn tanden begon de sergeant te peinzen over de opwindende avonturen die ze achter de rug hadden.

Het leek allemaal meer een nachtmerrie dan werkelijkheid, vond hij. En toch, hij droeg nog altijd de sjieke kleren die ze 's morgens uit de verongelukte diligence hadden gehaald, het beste bewijs dat hij beslist niet stond te dromen.

„Goed voorgaan doet goed volgen. Vooruit, we gaan fluks naar boven.”

Wel hadden zijn dure kleren al heel wat te lijden gehad. Zijn broek zat onder de vlekken, zijn jas vertoonde allerlei scheuren en de zijden das, die Pollie zo zorgzaam voor hem had gestrikt, was verkreukeld en besmeurd.

Wie had ooit kunnen denken, peinsde de sergeant, dat ik zo iets nog eens zou beleven. . .

Hij wierp een blik over zijn schouder om zich ervan te vergewissen dat zijn metgezellen het goed maakten. Ze lagen blijkbaar alle drie reeds vast te slapen. Soldaat Pilchard snurkte er lustig op los, Olivier gromde nu en dan zacht voor zich heen en Pollie slaakte de ene diepe zucht na de andere.

Op zijn tenen liep sergeant Trott naar de hooibult en stond enkele ogenblikken op zijn dochter neer te kijken. Nu zijn ogen aan het schemerdonker waren gewend, kon hij haar gelaatstrekken duidelijk onderscheiden. Met een glimlach herinnerde hij zich de angst die hij had uitgestaan, toen Zucconi de kinderen had ontvoerd. Wat er ook mocht gebeuren, hij had gelukkig zijn dochter en zijn neef bijtijds teruggevonden!

Voorzichtig keerde de sergeant naar het trapgat terug om zijn wacht te hervatten. Het duurde echter niet lang of zijn rust werd verstoord. Tot zijn schrik hoorde hij opeens een troepje paarden naderen. Er klonk een bevel in het Frans, gevolgd door het gestommel waarmee de ruiters afstegen.

Trott bleef met ingehouden adem staan luisteren. Opnieuw werd er een bevel geschreeuwd en tenslotte drongen de regelmatige voetstappen van marcherende soldaten en het gekletter van geweren tot de sergeant door.

Het gesnurk van soldaat Pilchard werd met een luide uithaal afgebroken. Zijn soldateninstinct had hem niet in de steek gelaten. Hij was onmiddellijk klaar wakker, vloog overeind en voegde zich bij de sergeant.

,,Wat is er aan de hand, sergeant?"

,,Het lijkt wel of het hele Franse leger hier naar toe komt, Pharao!"

,,Weten ze dan dat we hier zitten? Zouden ze ons gezien hebben? Komen ze ons halen?"

,,We zullen het gauw genoeg weten. Stil, daar komen er een paar met een lantaarn! Kijk daar eens, Pharao. Nu is het afgelopen met ons. . ."

Op de begane grond zagen ze kolonel d'Armagnac verschijnen met een lantaarn in zijn hand. De spionnen Heytorp en Farcar volgden hem op de voet. Ze keken nieuwsgierig de kamer rond.

,,Niet veel zaaks, kolonel!" zei Heytorp.

,,Dat geef ik toe, meneer. Maar voor ons doel heel geschikt. De plek waar de Engelsen morgen landen, ligt hier maar drie kilometer vandaan. De generaal stelt er prijs op dat u zo lang hier blijft om ons behulpzaam te zijn bij het ondervragen van de gevangenen."

,,Ze weten gelukkig van niets!" fluisterde soldaat Pilchard de sergeant in het oor.

,,Zo, zo. Ja, ik begrijp het," zei Farcar. ,,Nou, we zullen het hier wel mee moeten doen. We zullen er maar het beste van maken. Wat jij, Alan?"

,,Er zal wel niets anders opzitten, George! Wat ik vragen wou, kolonel, u zet zeker wel een mannetje op wacht voor de deur?"

,,Daar kunt u van op aan, meneer. Er blijft hier een afdeling van twintig man in de buurt onder leiding van een ervaren sergeant. Als het licht wordt, zullen we ze terug moeten roepen, want we kunnen in de strijd tegen de Engelsen geen enkele soldaat missen."

,,Heel goed, kolonel."

,,Wensen de heren nog iets anders?"

,,Een beetje eten en een flesje wijn, als het niet te veel gevraagd is."

,,Ik zal ervoor zorgen."

,,O ja, kolonel," merkte Heytorp op, ,,wilt u ons dadelijk waarschuwen als die twee oplichters en die beide kleine schavuiten zijn gegrepen?"

,,Zeker, meneer. Als ik me niet vergis, kunnen we ze ieder ogenblik te pakken krijgen. Ze moeten hier vlak in de buurt zitten. Onze manschappen zoeken iedere vierkante meter van het terrein af. Misschien zijn ze ondertussen al in de boeien geslagen."

,,En dan nog iets, kolonel. We verwachten hier binnenkort een van onze agenten, een Italiaan. We hebben hem laten weten waar hij ons kan vinden. We moeten dringend een paar zaken met hem bespreken."

,,Ik zal zorgen dat hij bij u wordt gebracht, zodra hij zich meldt, heren. Hoe is zijn naam?"

,,Zucconi."

,,Zucconi. Uitstekend. Ik zal mijn officieren onmiddellijk op de hoogte brengen. Als de heren mij dan nu willen excuseren?"

,,Natuurlijk, kolonel," zei Heytorp met een buiging.

Ook de kolonel boog en verliet de kamer. Farcar en Heytorp gingen tegenover elkaar aan tafel zitten. Enkele ogenblikken later verscheen de kolonel weer in de deuropening.

,,Ik hoor daarnet van een van mijn officieren dat monsieur Zucconi u al heeft lopen zoeken. Ik zal hem maar dadelijk bij u sturen."

,,Doet u dat, kolonel," zei Heytorp. ,,Dank u zeer."

Sergeant Trott en soldaat Pilchard hadden het gesprek woordelijk kunnen volgen.

Sergeant Trott en soldaat Pilchard hadden op hun knieën bij het trapgat het gesprek woord voor woord kunnen volgen. De sergeant wenkte Pharao. Zeer voorzichtig slopen ze terug naar de plek waar Pollie en Olivier, totaal onkundig van de laatste gebeurtenissen, nog steeds rustig lagen te slapen.

Het was zeer gevaarlijk het tweetal wakker te maken, aangezien elk geluid hun aanwezigheid zou kunnen verraden. De sergeant en de soldaat legden elk van de kinderen een grote hand op de mond en schudden ze zachtjes door elkaar.

,,Ssst!" fluisterde sergeant Trott. ,,Kiezen op elkaar, jongens!"

Pollie en Olivier waren al zo gewend geraakt aan het avontuurlijke leven dat ze de laatste dagen hadden geleid, dat ze zich doodstil hielden, toen ze eenmaal wakker waren. Opeens drongen de stemmen van beneden tot hen door.

,,Zijn díé twee hier?" fluisterde Pollie stomverbaasd.

Soldaat Pilchard knikte bevestigend en fluisterde terug: ,,Niet alleen die twee, maar ook nog twintig soldaten die de boerderij moeten bewaken. En tot overmaat van ramp komt er zo dadelijk nóg iemand, jongens. Een van jullie oude vrienden. Zucconi!"

,,Zucconi?"

,,De struikrover in hoogsteigen persoon," antwoordde Pilchard. ,,Stil, ik geloof dat ik hem al hoor komen."

Ze slopen geruisloos naar het trapgat. Er kwam een soldaat binnen, die een stuk brood en een fles wijn op de tafel neerzette. Een tweede Fransman bleef bij de deur in de houding staan. Daarna verscheen Zucconi in de lichtkring. Hij maakte een stijve buiging.

,,Buona sera, signori! Goedenavond, heren!" zei hij. ,,Hoe maakt u het? U bent dus meneer Heytorp en meneer Farcar?"

,,Precies," zei Farcar. ,,En u bent signor Zucconi? We hebben al heel wat keren zaken met u gedaan. Ik ben blij dat we u nu ook in levenden lijve kunnen aanschouwen."

Zucconi boog opnieuw, zette een hoge borst op en zei: ,,Jawel, ik ben Zucconi. De grote, onoverwinnelijke Zucconi. U hebt zeker al gehoord wat voor een stout stukje ik heb uitgehaald? Hoe ik aan de Engelsen ontsnapt ben, helemaal op mijn eentje? Moederziel alleen tegen duizend soldaten! En welk een onschatbare diensten ik aan keizer Napoleon heb bewezen? Jawel, ik ben Zucconi!"

Met deze woorden slenterde hij naar de tafel en ging zitten. Een van de spionnen had inmiddels de wijnfles gepakt.

,,Ha," zei de bandiet met een grijns, ,,geen slecht idee. Een glaasje wijn zal me wel smaken. Laten we samen drinken op de nederlaag van de Engelsen en op de zege van de keizer. Proost, heren! Vive l'empereur! Leve Napoleon!"

HOOFDSTUK 11

Zanger tegen wil en dank

,,O, die lelijke. . ." siste Olivier die zich nauwelijks kon beheersen, nu hij zo plotseling Zucconi weer zag.

Soldaat Pilchard greep hem bij de schouder en bracht hem snel tot zwijgen. Daarna maakte hij een hoofdbeweging in de richting van het hooi en het viertal sloop weer naar de verste hoek van de schuur om nader overleg te plegen.

,,Waarom springen we de verraders niet op hun nek?" vroeg Olivier. ,,We hebben nu een mooie kans om ze te overvallen."

,,Omdat de boerderij omringd is door twintig soldaten," antwoordde de sergeant. ,,Ik begrijp best wat er in je omgaat, Olivier. Maar we moeten ons verstand gebruiken. We hebben tot plicht generaal Stuart te waarschuwen, maar niet om dit stelletje schavuiten te bestraffen."

,,Maar, vader," zei Pollie, ,,dat is toch verschrikkelijk? Heeft u gezien hoe trots Zucconi daar beneden rondstapt?"

,,Jawel," luidde het antwoord, ,,maar het is niet aan ons om als rechters op te treden. Hij zal zijn straf heus niet ontlopen. Vroeg of laat krijgen ze hem te pakken, dat verzeker ik je."

Het gerinkel van goudstukken deed hen de oren spitsen. Het scheen dat Zucconi zijn beloning kreeg uitgekeerd. Ze hoorden hem mopperend om méér vragen. Knarsetandend moesten de mannen het aanzien dat ze er machteloos tegenover stonden en Olivier begon woedend op zijn nagels te bijten. De gedachten van Pollie gingen ondertussen een heel andere kant uit.

,,Vader," zei ze, ,,zouden we dat touw daar aan die hijsbalk niet kunnen gebruiken?"

,,Daar hijsen ze zakken koren of zo iets mee op, denk ik."

,,Ja, maar als we dat touw nu tot op de grond lieten zakken, konden we mooi naar beneden klimmen."

,,Dat is een goed idee, beste meid. Het is misschien onze enige redding."

,,Het kan niet lang meer duren eer het licht wordt," vulde soldaat Pilchard aan.

,,Dan hebben we ook geen last meer van de soldaten."

,,Zodra ze vertrokken zijn, rennen we naar het strand om de generaal te waarschuwen," zei Pollie. ,,We kunnen nog precies op tijd zijn."

,,Als we tenminste ongehinderd door de Franse linies komen," peinsde haar vader.

,,Vader," zei ze, ,,zouden we dat touw daar aan die hijsbalk niet kunnen gebruiken?"

,,Weet u waar ik me zorgen over maak, oom?" merkte Olvier op.

,,Je moest eens weten waar ík me allemaal zorgen over maak," antwoordde sergeant Trott. ,,Maar wat bedoel je?"

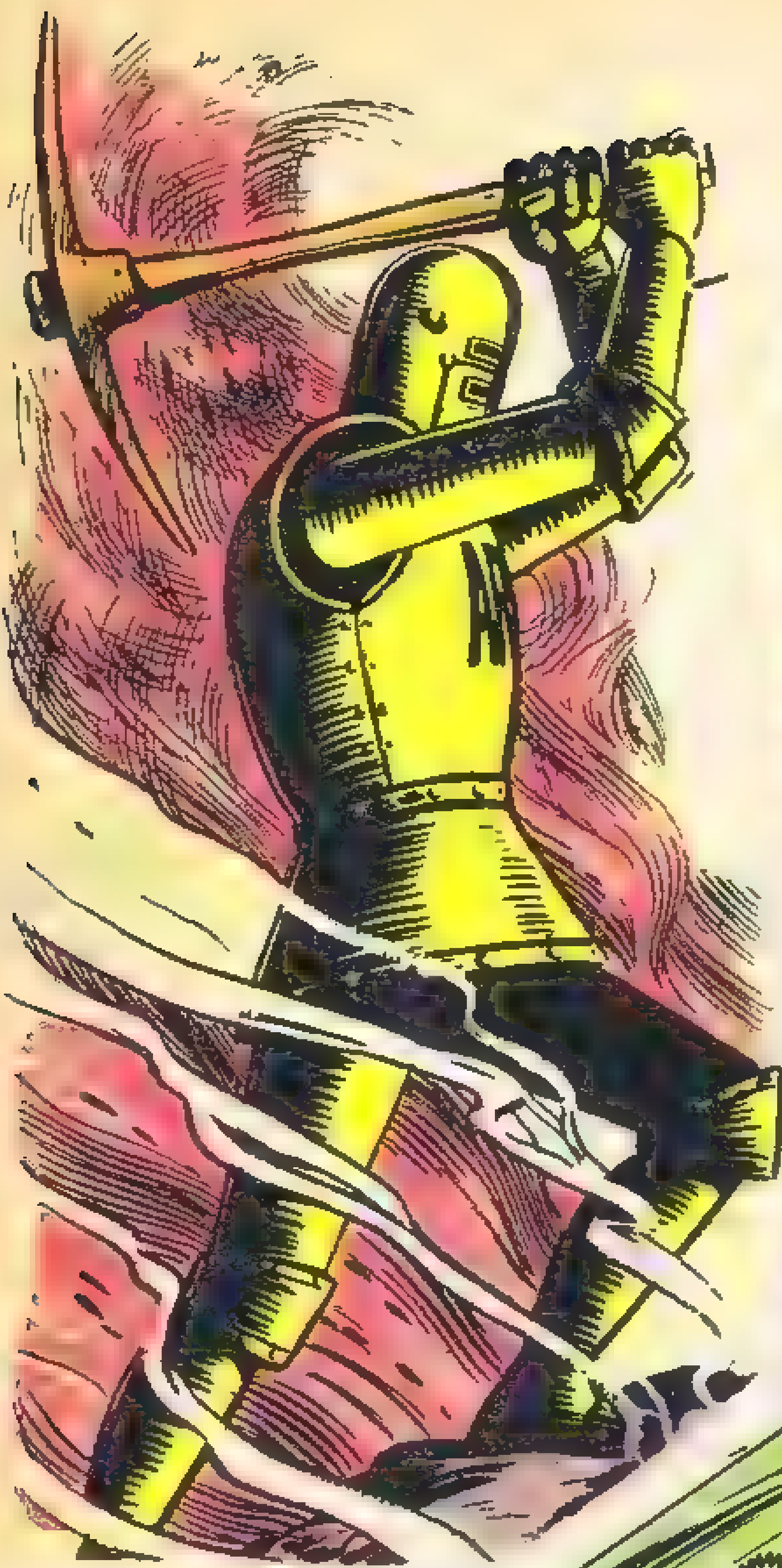
,,Nou, als we weggaan, moeten we Zucconi en de beide spionnen hier achterlaten."

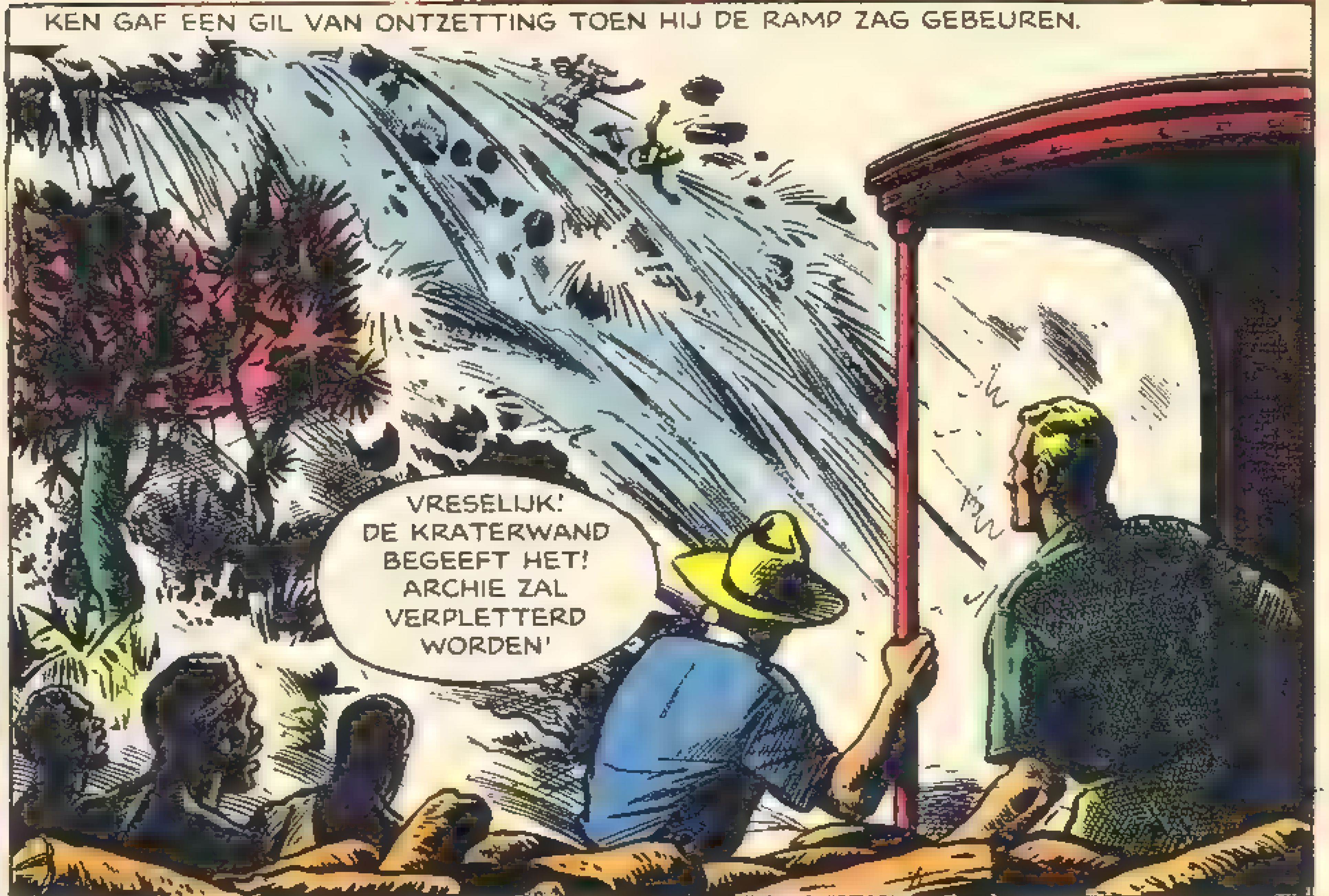
,,Wou je daarmee zeggen dat we maar beter hier kunnen blijven soms?"

,,Ik denk dat ik wel begrijp wat hij bedoelt, sergeant," zei soldaat Pilchard.

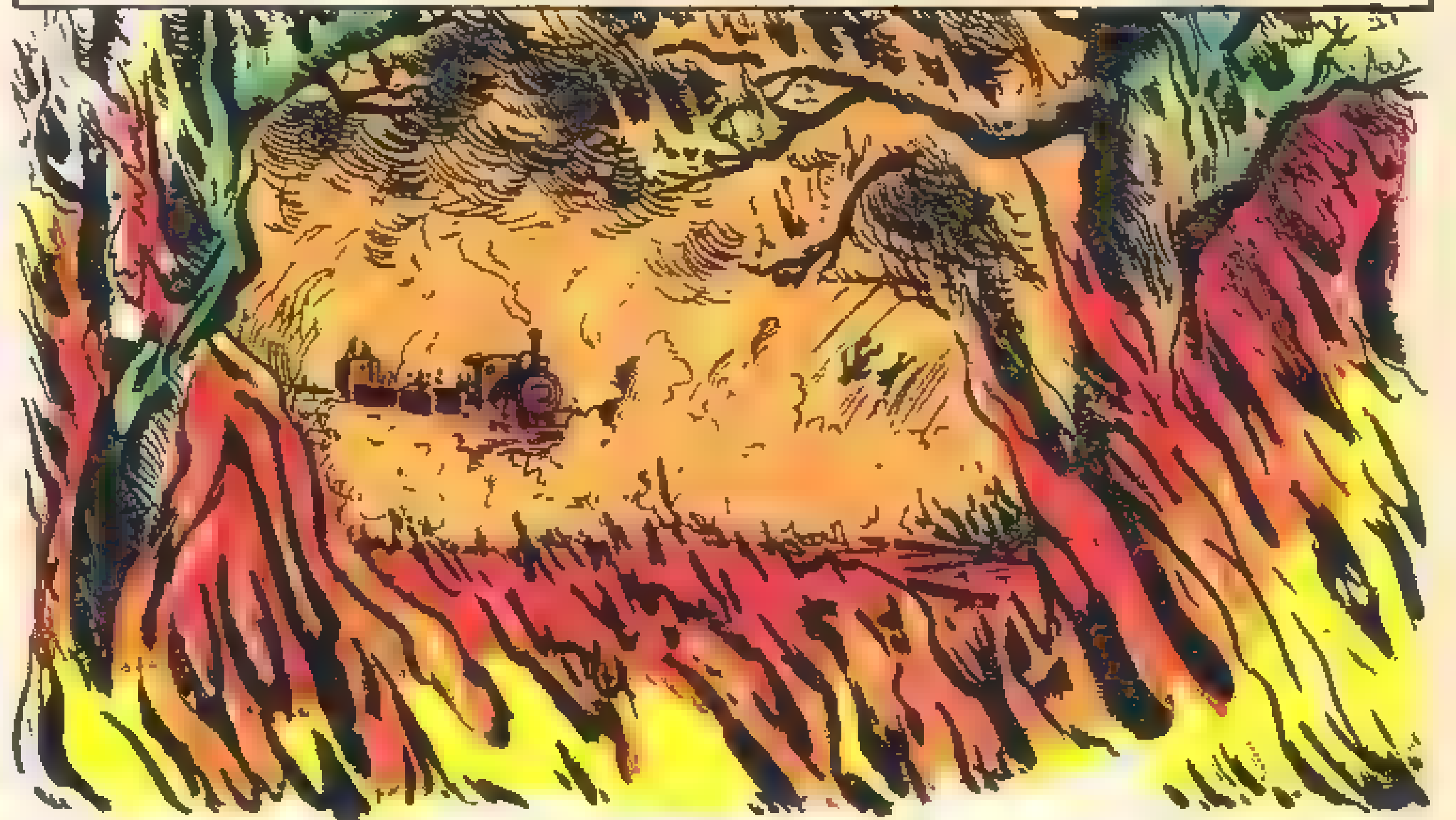
Wordt vervolgd

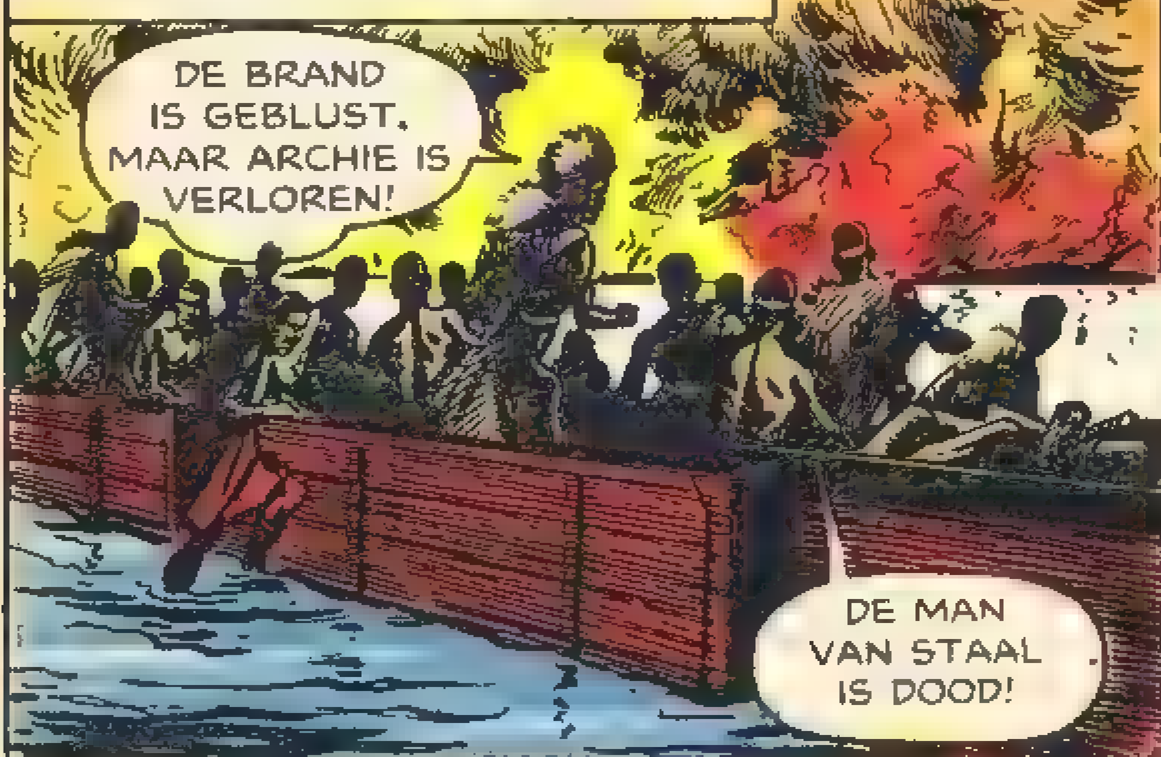
De man van staal

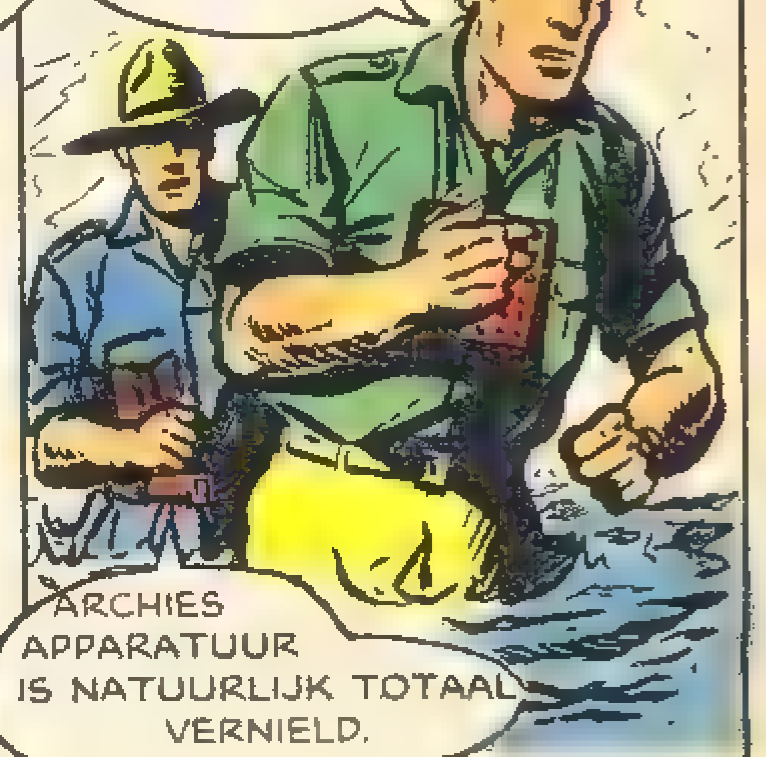

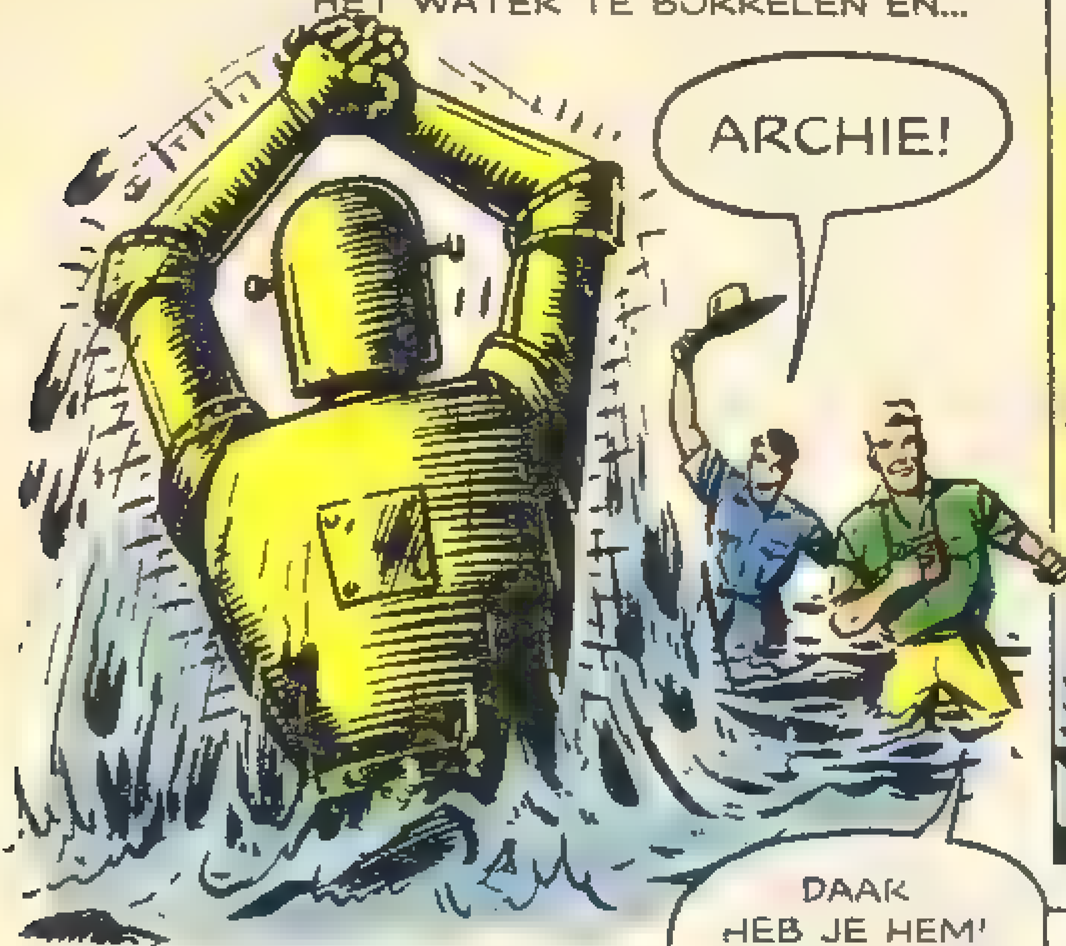

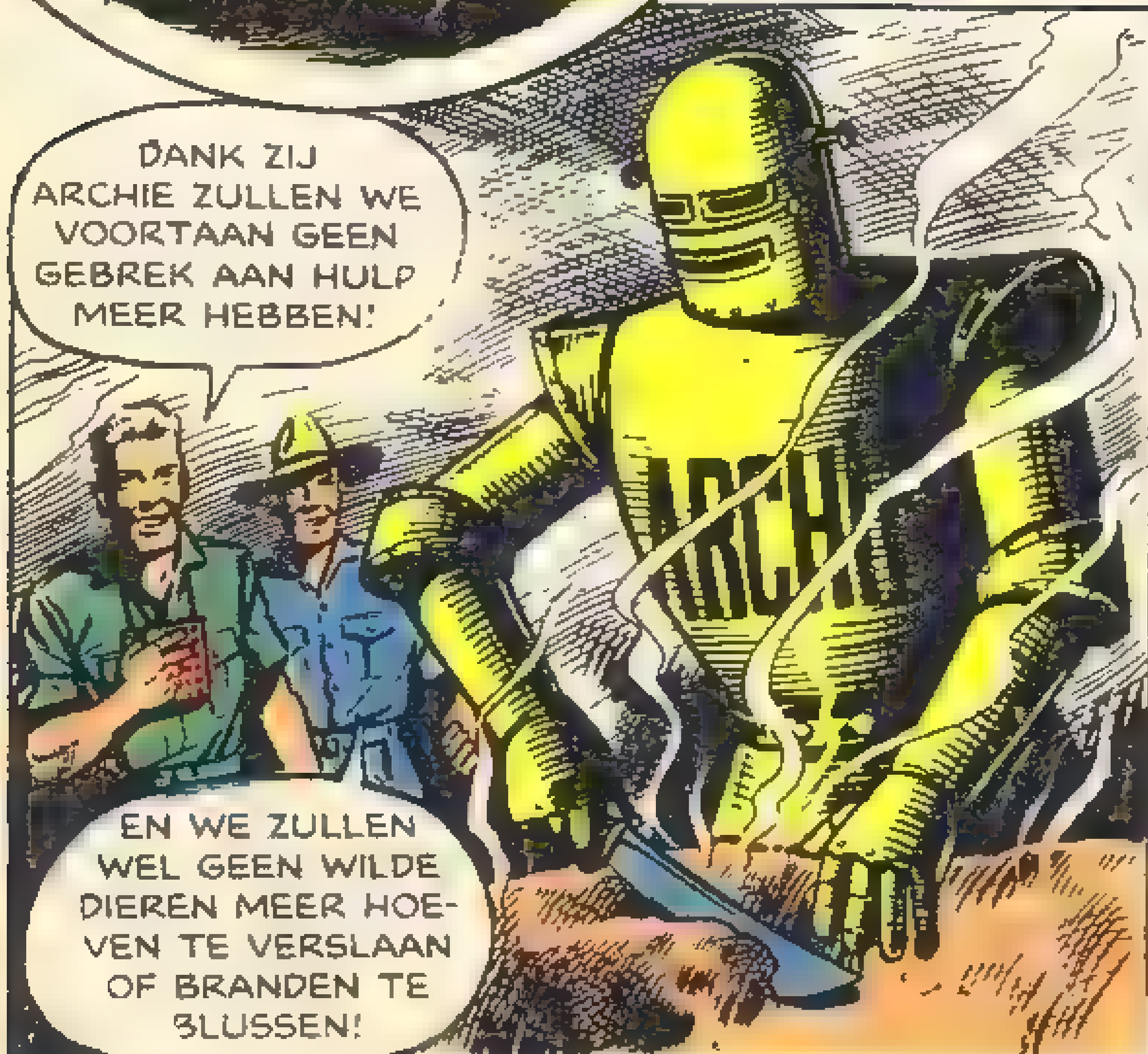

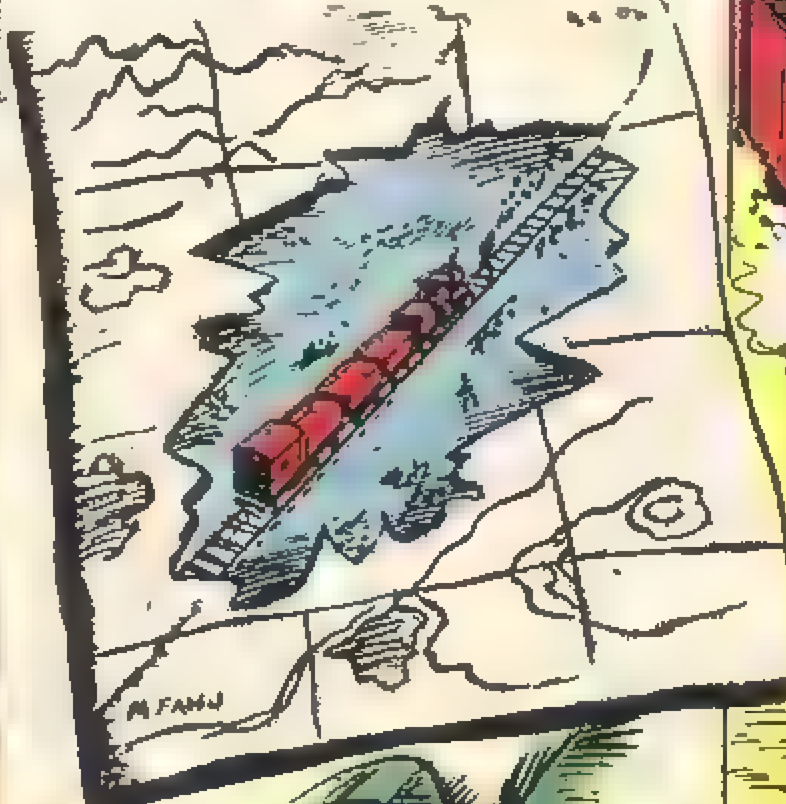

TOT HUN VERBAZING BEGON ECHTER OPEENS HET WATER TE BORRELEN EN...
ARCHIE!

AANVOERDER M'LASAI EN ZIJN MANNEN JUICHTEN VAN VREUGDE.
LEVE ARCHIE, BLUSSER VAN DE BRAND EN REDDER VAN ONZE STAM!
HOERA VOOR ARCHIE!

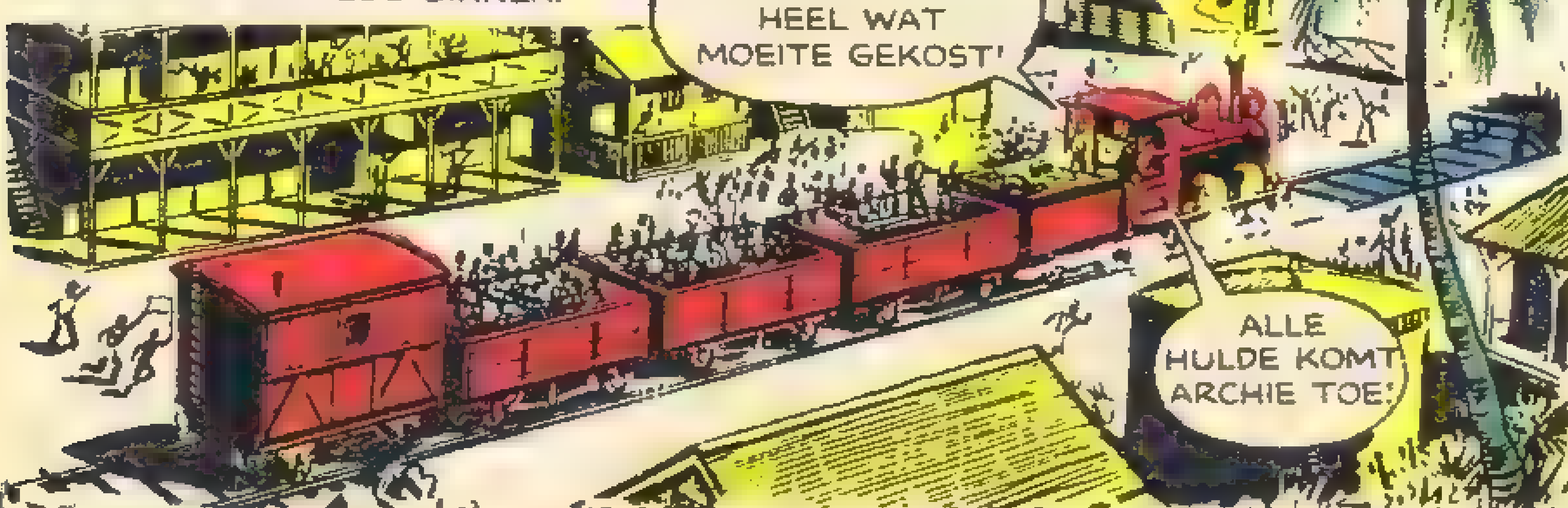

LANGZAAM DOOFDE HET VUUR. DE BRAND HAD WEINIG SCHADE AANGERICHT: ALLEEN EEN STUK VAN DE SPOORLIJN WAS VERNIELD.

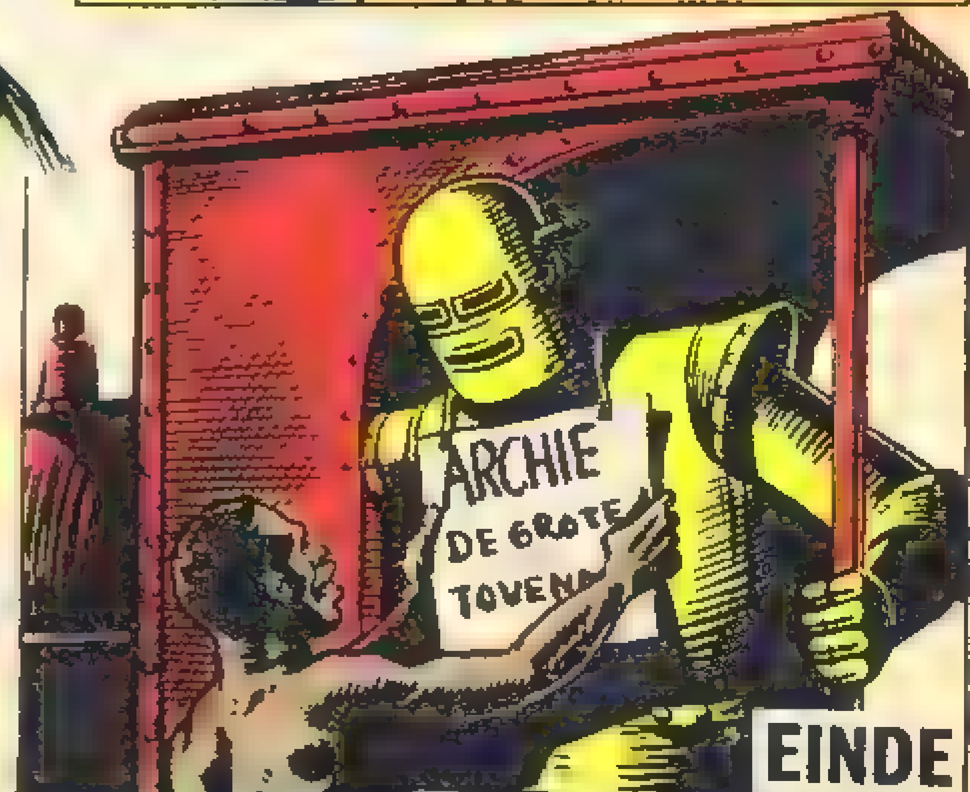

DAAR HEB JE HEM! HOE IS HET MOGELIJK!
BIJ HET LICHT VAN DE MAAN WERD ER FEEST GEVIERD.
MANNEN, WIJ ZULLEN ONZE BLANKE VRIENDEN HELPEN MET HET BOUWEN VAN DE IJZEREN WEG! SPOEDIG ZULLEN ER STOOMWAGENS RIJDEN VAN M'FANU NAAR KALOO!

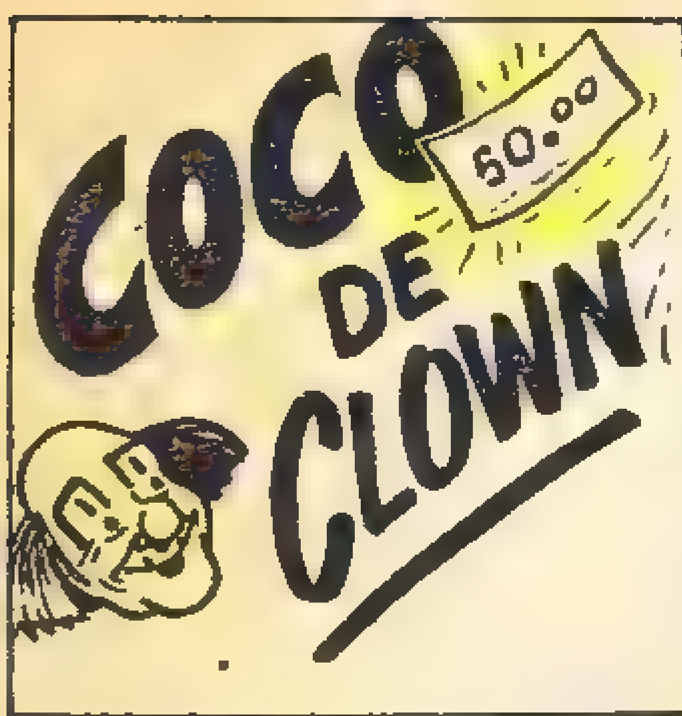

DANK ZIJ ARCHIE ZULLEN WE VOORTAAN GEEN GEBREK AAN HULP MEER HEBBEN!
ARCHIE
EN WE ZULLEN WEL GEEN WILDE DIEREN MEER HOEVEN TE VERSLAAN OF BRANDEN TE BLUSSEN!

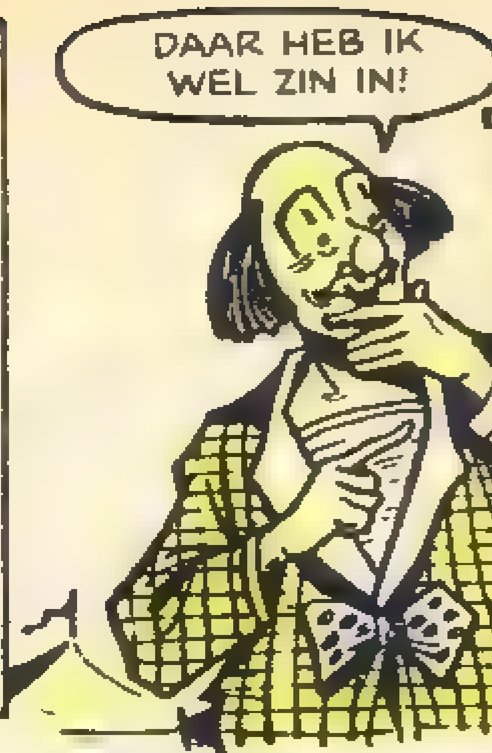

VAN ALLE KANTEN STROOMDEN DE VRIJWILLIGERS TOE OM TE HELPEN.
M'FANU

ARCHIE, GEHOLPEN DOOR DE INBOORLINGEN, STOND VOOR NIETS.

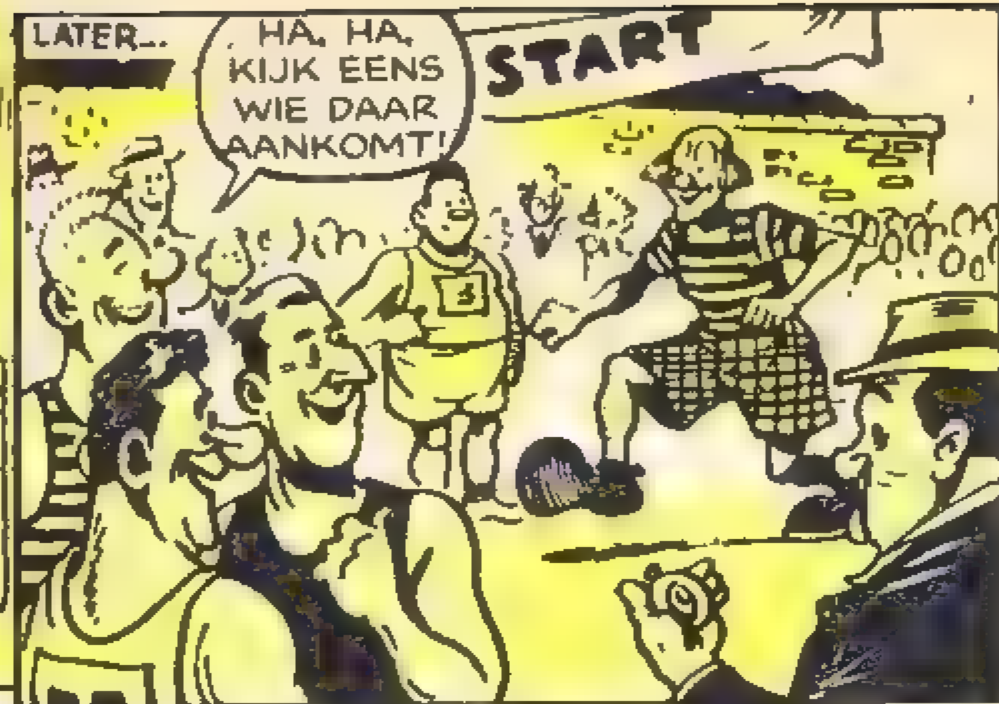

DRIE WEKEN LATER REED DE EERSTE TREIN KALOO BINNEN.
HET IS GELUKT. AL HEEFT HET HEEL WAT MOEITE GEKOST!
ALLE HULDE KOMT ARCHIE TOE!

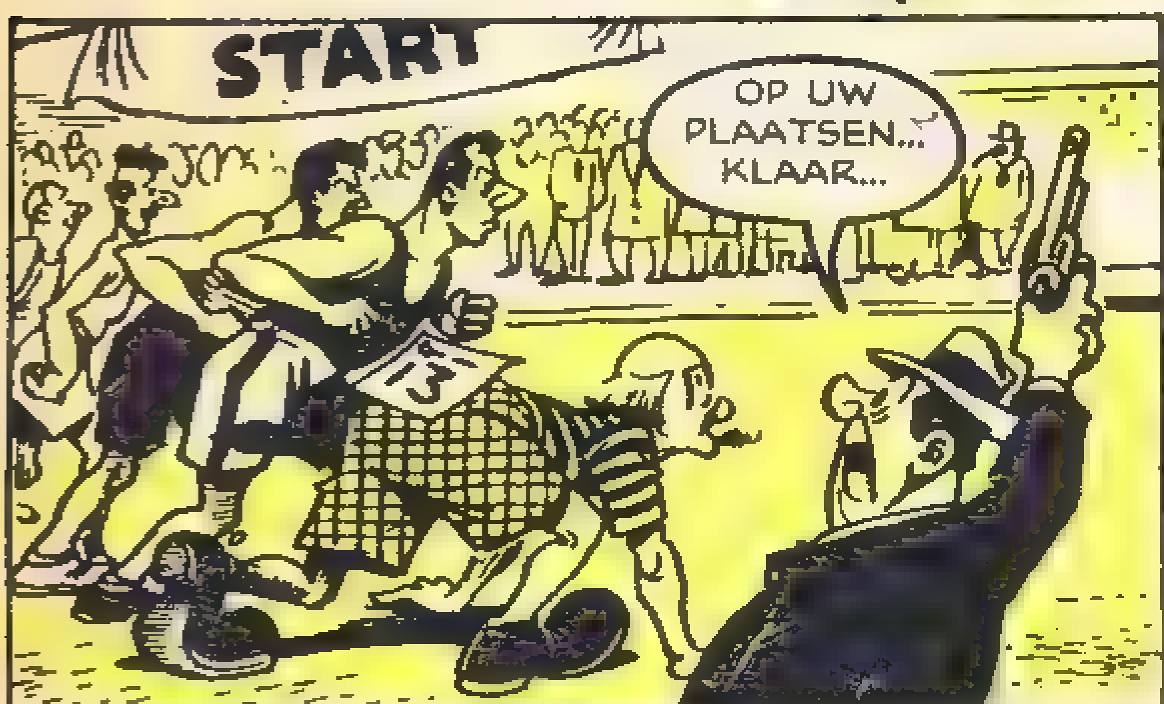

ARCHIE
DE GROTE TOVEN
EINDE

COCO DE CLOWN
50.00

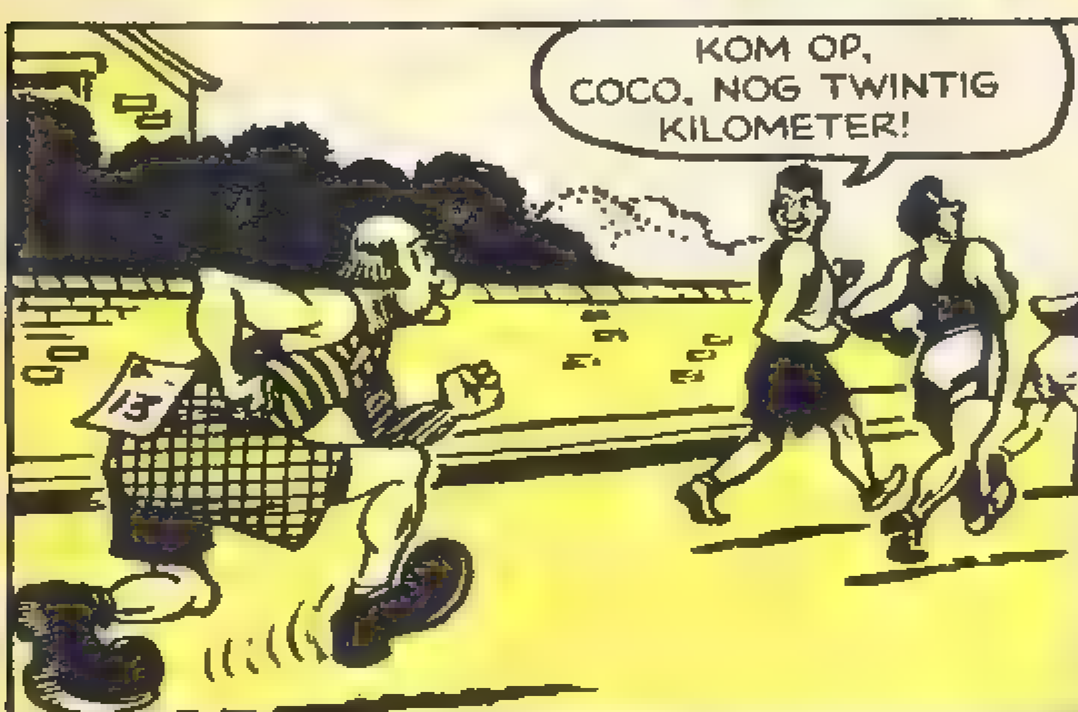

DAAR HEB IK WEL ZIN IN!

HEDEN: GROTE AFSTANDS-MARS
EERSTE PRYS 50.00

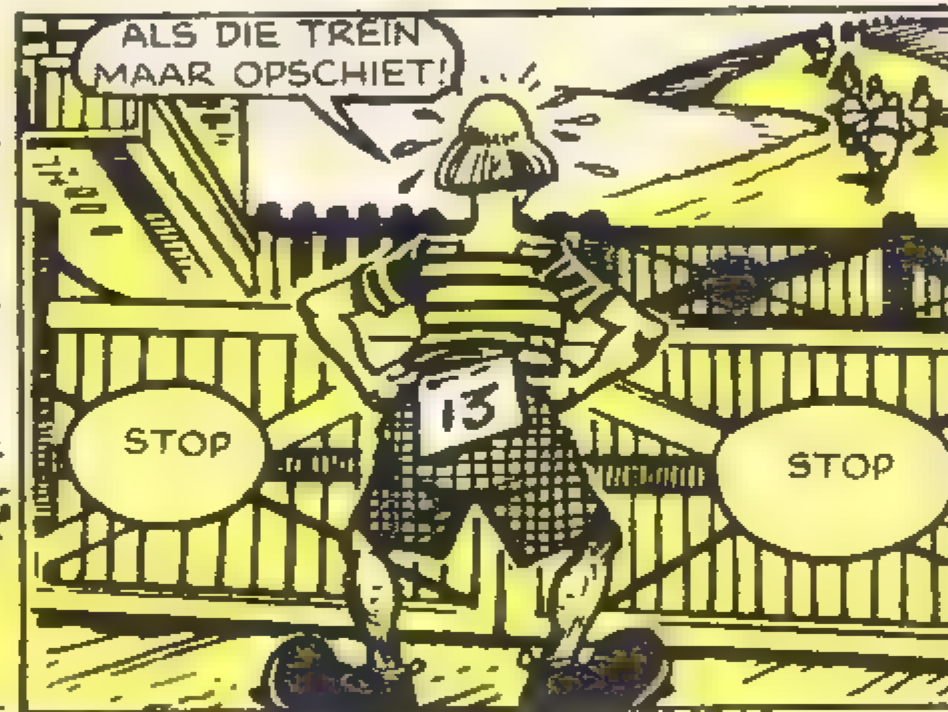

LATER...
HA, HA, KIJK EENS WIE DAAR AANKOMT!
START

START
OP UW PLAATSEN... KLAAR...
13

BANG!
HELP!
10

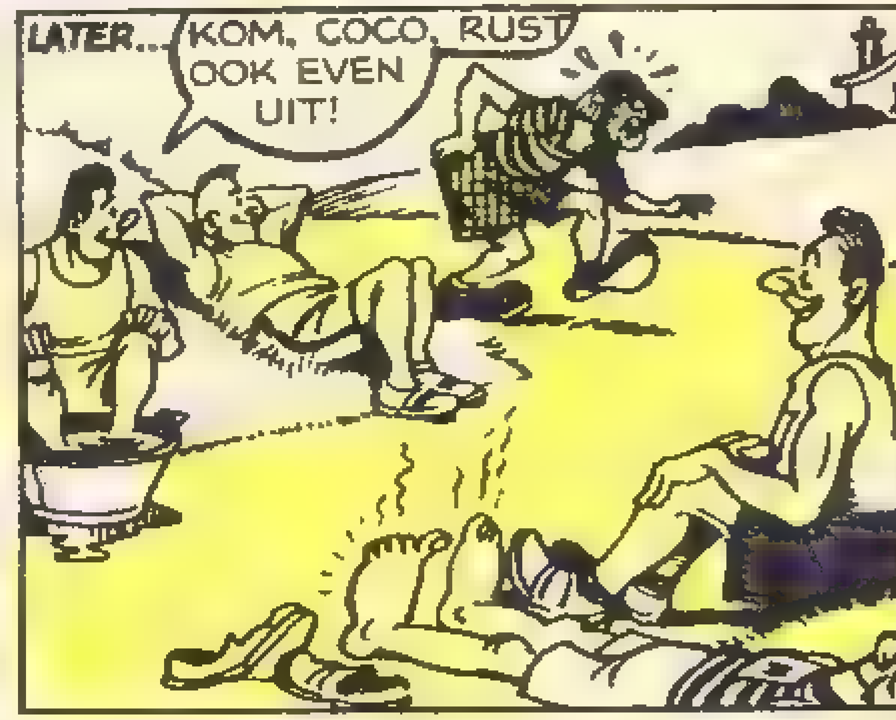

KOM OP, COCO, NOG TWINTIG KILOMETER!
13

RENG-!-!
NÉÉ!

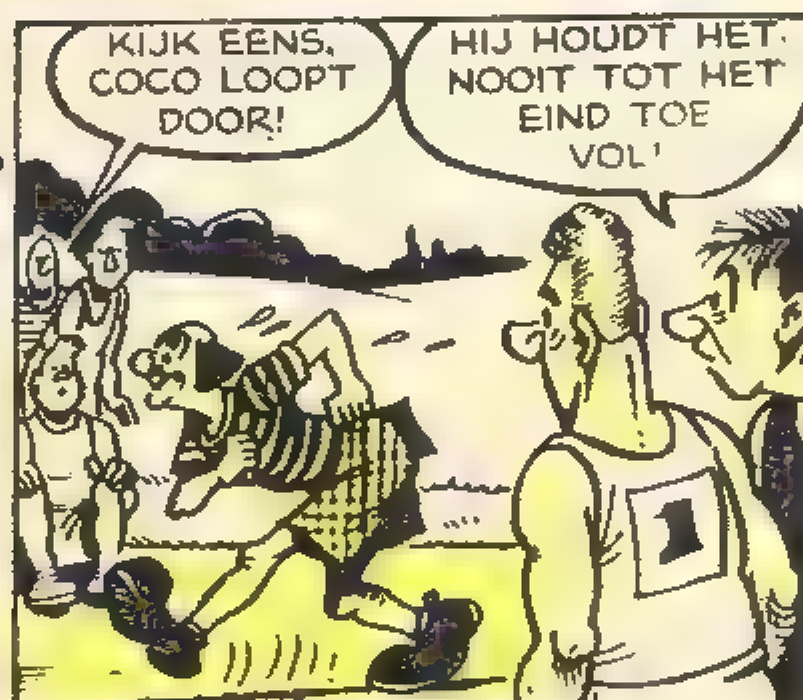

ALS DIE TREIN MAAR OPSCHIET!
STOP
13
STOP

STOP

IK HAAL ZE NOOIT MEER IN EN MIJN VOETEN DOEN ZO'N PIJN!
13

LATER...
KOM, COCO, RUST OOK EVEN UIT!

IDEE!

KIJK EENS, COCO LOOPT DOOR!
HIJ HOUDT HET NOOIT TOT HET EIND TOE VOL!
1

LATER...
TERUG! DAAR KO-MEN ZE!
COCO!

13
NU HEEFT COCO HET TOCH NOG GEWONNEN!

EEN MEESTERLIJK AUTO-ALBUM

met machtig mooie auto-plaatjes!!

Fantastisch mooi is het auto-album dat de bekende auto-kenner en -journalist Peter de Graaf samenstelde! Het heet „Auto's - Speelgoed der mensheid". Het vertelt van vuurvretende stoomwagens en watervlugge droomsleeën! Van grote uitvinders en van spannende races! Het is leerzaam, boeiend en spannend! Het is echt een boek om zélf te hebben! En dan nog die prachtige auto-plaatjes! . . . Die zijn haast nóg mooier! Je kunt ze gemakkelijk sparen en zélf in je album plakken! Vraag ze maar aan je vader, oom, grote broer of buurman, want die vinden ze in hun pakje Full Speed sigaretten! Op het binnendoosje van elk pakje zit er één!

bijna voor niets!

De prijs van het album is een extra verrassing! Het is nog goedkoper dan een pocketboek! Voor maar EEN GULDEN kun je het bij de sigarenwinkelier kopen! Je kunt het ook bestellen bij de United Tobacco Agencies, Postbus 285, Eindhoven (met f 1.- aan geldige postzegels in gesloten envelop). Dat is bijna voor niets voor zo'n prachtig verzamelboek!

nu zó bij elkaar!

Nóg mooier en nóg kleuriger dan vroeger zijn nu de auto-plaatjes! En . . . om ze vlugger bij elkaar te krijgen, is het aantal niet te groot gemaakt! De hele serie bestaat uit 96 plaatjes, die alle tegelijk in omloop worden gebracht! Nu kun je al na een paar maanden jouw complete album door je vrienden laten bewonderen!

een extra VERRASSING!: 8 auto-plaatjes CADEAU!!

Full Speed helpt jullie een handje! Als je onderstaande bon opstuurt aan de United Tobacco Agencies, Postbus 285 in Eindhoven Afd. S (in open envelop als drukwerk, met postzegel van 4 cent), krijg je liefst 8 auto-plaatjes gratis thuisgestuurd! Nu heb je nóg vlugger je album vol! Als je dit blad niet beschadigen wilt, mag je ook een briefkaart, voor 8 gratis plaatjes, aan bovenstaand adres zenden. Binnen een week heb je ze dan in de bus!

Stuur mij GRATIS 8 Full Speed auto-plaatjes S

Naam :

Straat

Plaats: ..

full speed

de lekkere virginia,
nú... met prachtige nieuwe
AUTO-PLAATJES!

koffie gedronken, hadden ongeveer een half uur zitten praten en waren daarna in de auto van Holman vertrokken.

Tot zover was de zaak vrij duidelijk. Maar van wat er volgde kon dat niet gezegd worden. Dirks beweerde dat zijn neef hem in zijn auto had meegenomen naar het Sterrenplein en dat hij vandaar door het park naar huis gelopen was.

Het verhaal van Holman luidde heel anders. Hij beweerde dat Dirks in het restaurant een of ander verdovend goedje in zijn koffie had gedaan. Dit zou zijn gaan werken toen ze samen in de auto zaten, met als gevolg dat hij even later het bewustzijn verloor. Toen hij weer bijkwam lag hij in zijn garage op de grond. Zijn wagen stond naast hem, de motor liep en de deuren van de garage waren gesloten. Hij was versuft door de uitlaatgassen die de kleine ruimte vulden, maar was er ondanks dat in geslaagd de deuren te bereiken en die te openen. Als hij niet op tijd was bijgekomen, zou hij zeker door het giftige gas zijn omgekomen, althans dat beweerde hij.

Holman en Dirks waren door de inspecteur verhoord en bij die gelegenheid had Holman verteld, dat hij vroeger, als gevolg van de oorlog, tijdelijk aan aanvallen van bewusteloosheid en geheugenverlies had geleden, maar hij had erbij

Het bewijs

door Colin Robertson

„Natuurlijk heeft een van de twee ons wat op de mouw gespeld," zei brigadier Doorn nadenkend. „Dat ligt er dik bovenop. Maar aangezien er geen getuigen zijn, lijkt het me lang niet eenvoudig om te achterhalen wie de waarheid gesproken heeft en wie niet."

Inspecteur Gelderse nam een papier van zijn bureau en keek de brigadier aan. „Eenvoudig zal het zeker niet zijn, Doorn, maar toch zullen we op de een of andere manier achter de waarheid moeten zien te komen." Hij legde het papier weer neer en keek de kamer rond. Nee, dit was geen eenvoudige zaak en het zou waarschijnlijk heel wat moeite kosten om hem op te lossen. „Je kunt wel gaan, Doorn," zei de inspecteur. „Als ik je nodig heb, bel ik wel."

Toen hij alleen was, vouwde inspecteur Gelderse zijn handen onder zijn kin, leunde achteruit in zijn stoel en ging in gedachten de zaak nog eens punt voor punt na. Een zekere Holman beweerde dat zijn neef Dirks hem van het leven had willen beroven. Dirks had dit ontkend en gezegd dat Holman het hele geval had gefantaseerd met de bedoeling hem niet te laten delen in de erfenis die zij beiden van hun oudtante verwachtten.

Er was één aanknopingspunt, maar dat had met de eigenlijke zaak niet veel te maken. Het stond vast dat de twee mannen eerder op de avond samen een restaurant aan de rand van de stad bezocht hadden. Op voorstel van Holman hadden ze elkaar daar ontmoet en volgens de eigenaar van het restaurant hadden ze een heel gewoon en rustig gesprek gevoerd. Ze hadden ieder twee kopjes

gezegd, dat hij daarvan intussen helemaal genezen was. Hij was er zeker van dat zijn neef hiervan gebruik had willen maken toen hij het plan opvatte hem te doden. Als de misdaad inderdaad was uitgevoerd, zou iedereen gedacht hebben dat hij was gestorven tijdens een van de aanvallen.

Hij wist zeker dat hij die avond geen last had gehad van zijn vroegere ziekte en ook dat hij zijn neef niet op het Sterrenplein had afgezet. Volgens hem had Dirks, nadat het verdovende middel was gaan werken, hem (Holman) naar zijn garage gereden en hem daar onder de bekende omstandigheden achtergelaten.

Inspecteur Gelderse dacht diep over de zaak na. Natuurlijk kon Dirks het gedaan hebben. Zelfs al was hij wel op het Sterrenplein uitgestapt, dan had hij altijd nog

gauw een bus kunnen nemen naar het huis van zijn neef om zijn plan alsnog uit te voeren.

Het leek of er aan beide verklaringen niet te tornen viel. En toch. . . Opeens ging de inspecteur rechtop zitten. Misschien was de oplossing van deze zaak toch niet zo moeilijk als ze leek. Hij belde brigadier Doorn en gaf hem opdracht Holman en Dirks binnen te brengen. Toen ze tegenover hem hadden plaatsgenomen, wendde hij zich tot Holman.

„Ik wil u graag nog één vraag stellen, meneer Holman," zei hij. „Hebt u, voordat u hierheen kwam, iets aan of in uw auto veranderd?"

„Nee, natuurlijk niet," antwoordde Holman. „Ik heb alleen de motor afgezet. Zoals ik u al heb gezegd had mijn neef die aan laten staan."

„Dat is niet waar," barstte Dirks uit. „Ik verzeker je dat ik niet in jouw garage ben geweest. Je hebt me onderweg afgezet en dat weet je heel goed."

Holman wendde zich tot de inspecteur en zei: „Hij was bij mij toen ik bewusteloos raakte en hij heeft de wagen naar mijn huis gereden. Maar als u soms denkt dat u de zaak kunt oplossen aan de hand van vingerafdrukken op het stuur, dan zult u niet slagen, want we hadden allebei handschoenen aan."

„Dat begrijp ik." Inspecteur Gelderse stond op. Hij had een heel ander plan. „Heren," zei hij, „ik verzoek u beiden met mij mee te gaan naar de garage van meneer Holman. Misschien vinden we daar iets, waardoor we deze kwestie snel kunnen oplossen."

De drie mannen reden in een grote politieauto naar het huis van Holman. Toen ze bij de garage aangekomen waren opende inspecteur Gelderse het portier van Holmans auto en stapte in. Hij ging op de plaats naast die van de bestuurder zitten en wenkte Dirks. „Wilt u zo goed zijn de motor te starten en achteruit naar de straat te rijden, meneer Dirks?"

Verbaasd en een beetje achterdochtig deed Dirks wat er van hem verlangd werd. Hij reed langzaam achteruit naar de straat. Toen ze langs de trottoirband stonden, zei de inspecteur: „Rijdt u nu even een blokje om. Ik verzoek u dringend geen vragen te stellen, maar te doen wat ik zeg."

„Zoals u wilt." Dirks haalde zijn schouders op en reed weg, terwijl hij scherp op het verkeer lette, dat in deze straat tamelijk druk was. Hij reed met een matig gangetje en schoof na een paar minuten weer langs het trottoir voor het huis van zijn neef. Holman stond bij het tuinhek en keek met een verbaasd gezicht naar de auto en de inzittenden.

Inspecteur Gelderse wendde zich tot Dirks en zei: „Dank u wel, meneer Dirks. Dat is alles. Wilt u nu zo goed zijn uit te stappen?"

Terwijl Dirks uit de auto stapte, stak de inspecteur zijn hoofd door het portierraampje en zei tegen Holman: „En nu had ik graag dat u even achter het stuur plaatsnam."

Met gefronst voorhoofd kwam Holman naderbij en ging achter het stuur zitten. „Ik begrijp werkelijk niet wat u. . ." begon hij.

„U zult het aanstonds begrijpen, meneer Holman," zei de inspecteur vriendelijk. „Rijdt u maar een blokje om."

Holman reed weg en op datzelfde ogenblik wist inspecteur Gelderse wat hij weten wilde. Hij wist wie van de twee mannen de waarheid verteld had en wie niet. Geduldig wachtte hij tot Holman weer voor zijn huis was gestopt, stapte toen uit de wagen en liep langzaam op Dirks toe, die met zijn handen in zijn zakken op het trottoir stond te wachten. „Meneer Dirks," zei hij zacht, „ik ben verplicht u te arresteren op beschuldiging van poging tot moord."

Dirks keek hem met een verbaasde blik aan. Inspecteur Gelderse wees op de auto en zei: „Gelukkig voor uw neef is uw plannetje niet geslaagd. Ik moet toegeven dat het bijzonder goed in elkaar zat; u hebt gezorgd dat er geen getuigen waren en geen vingerafdrukken. Maar u hebt één ding vergeten, meneer Dirks."

Hij draaide zich half om en wees op het spiegeltje schuin boven het stuur. „Als iemand in een auto stapt, waar vóór hem een ander in gereden heeft, is het eerste dat hij doet met zijn hand het spiegeltje in een zodanige stand brengen, dat hij het kan gebruiken om achteropkomend verkeer in de gaten te houden. Toen ik u vroeg een stukje te rijden, stapte u in, startte de motor en reed weg. U hoefde het spiegeltje niet in een andere stand te zetten. Toen echter na u uw neef instapte, greep hij direct naar het spiegeltje. Hij moest dat doen, wilde hij het verkeer achter zich kunnen zien. Met andere woorden: niet híj heeft vanavond zijn auto naar huis gereden, maar ú, meneer Dirks."

Hij zweeg even, keek Dirks doordringend aan en vervolgde toen: „Ik mag wel aannemen dat u uw verklaring wilt herroepen, is het niet?"

„Meneer Dirks," zei hij zacht, „ik ben verplicht u te arresteren op beschuldiging van poging tot moord."

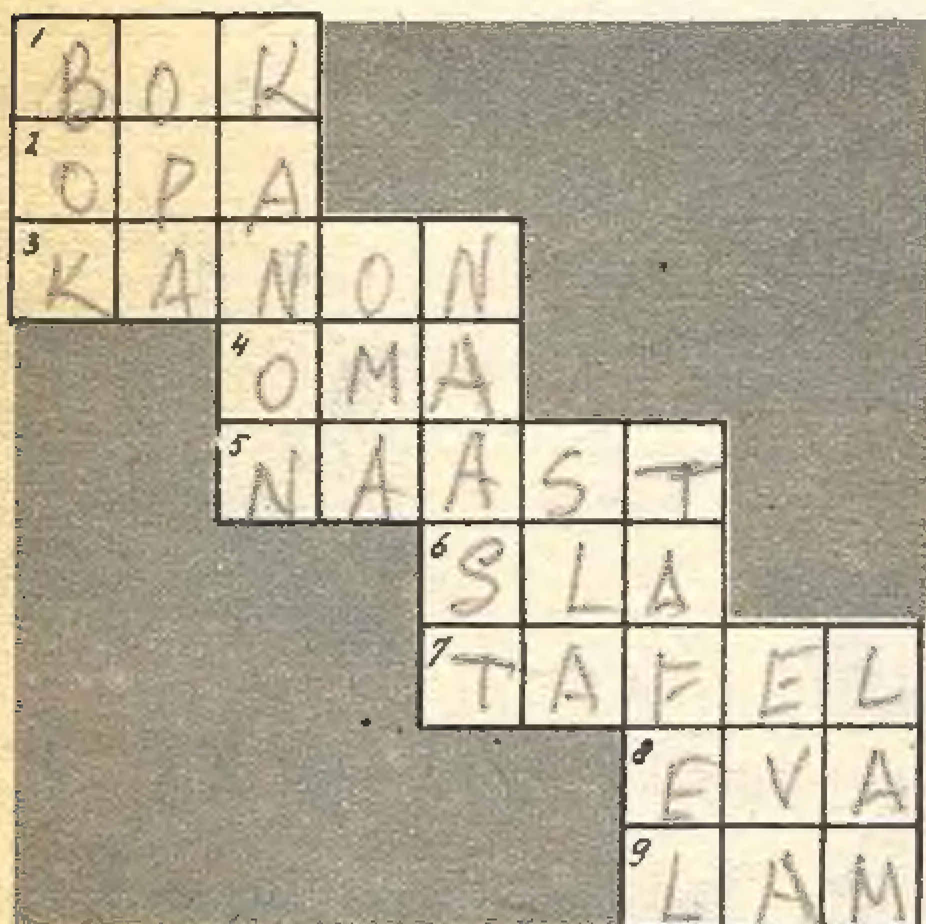
WIE PUZZELT ER MEE?

Spreekwoord-puzzel

De letters op deze ring vormen een spreekwoord. Je kunt het vinden door in de richting van de wijzers van de klok in de rondte te gaan en dan telkens één letter over te slaan. Zo krijg je alle 27 letters in de goede volgorde. Je moet zelf maar uitzoeken waar je moet beginnen, anders is het veel te gemakkelijk.

VIERDUBBEL TOVERVIERKANT

In een tovervierkant moet je de woorden, die je van links naar rechts invult, ook van boven naar beneden kunnen lezen.

Nu is hier een viervoudig tovervierkant. Je ziet wel, dat de drie elkaar kruisende woorden vijf letters hebben in plaats van drie.

Hier volgen de omschrijvingen van de woorden, die je moet invullen:

1 Het mannetje van de geit
2 Grootvader
3 Stuk geschut
4 Grootmoeder
5 Het dichtstbijzijnde
6 Groente, die rauw gegeten wordt
7 Meubelstuk, waaraan men zit
8 De vrouw van Adam
9 Het jong van een schaap

OPLOSSINGEN PUZZELS UIT ONS VORIGE NUMMER

Vlechtmatje

```
  K     P     W
K A N A R I E
  N     P     T
P A P R I K A
  R     I     A
W I T K A L K
  E     A     K
```

Invulpuzzel

```
G O U D V I S
P A K H U I S
B E Z IJ D E N
S P I E G E L
O N G E L U K
Z A K G E L D
H O R L O G E
```

Op de schuine rijen staan de woorden GAZELLE en HAGEDIS

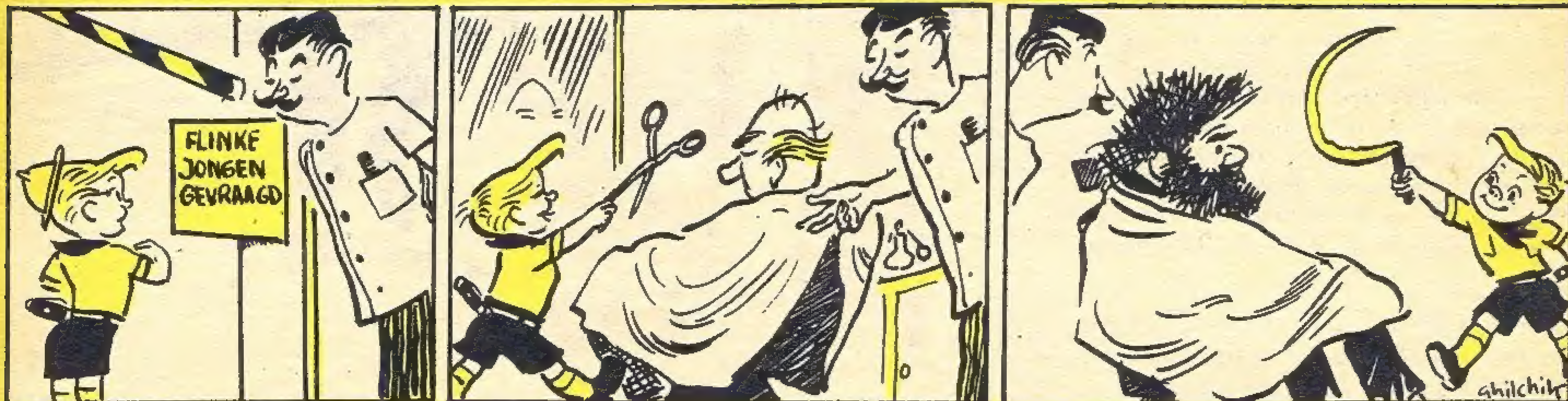
Trappuzzel

```
E
E N
N E T
N E S T
S N E R T
S T A R E N
S T A R T E N
```

POST GEVRAAGD...

door Truus Zwetsloot (12 jaar), Sint-Maartenskliniek, Mariapaviljoen, kamer 29, Hengstdal, Nijmegen. Truus is reumapatiënte en ligt al anderhalf jaar in het ziekenhuis. Als bijzonderheid vertellen we nog dat ze heel ijverig foto's van zangeressen en filmsterren verzamelt. Wie schrijft haar?

DICKIE DAPPER

De gouden kraag

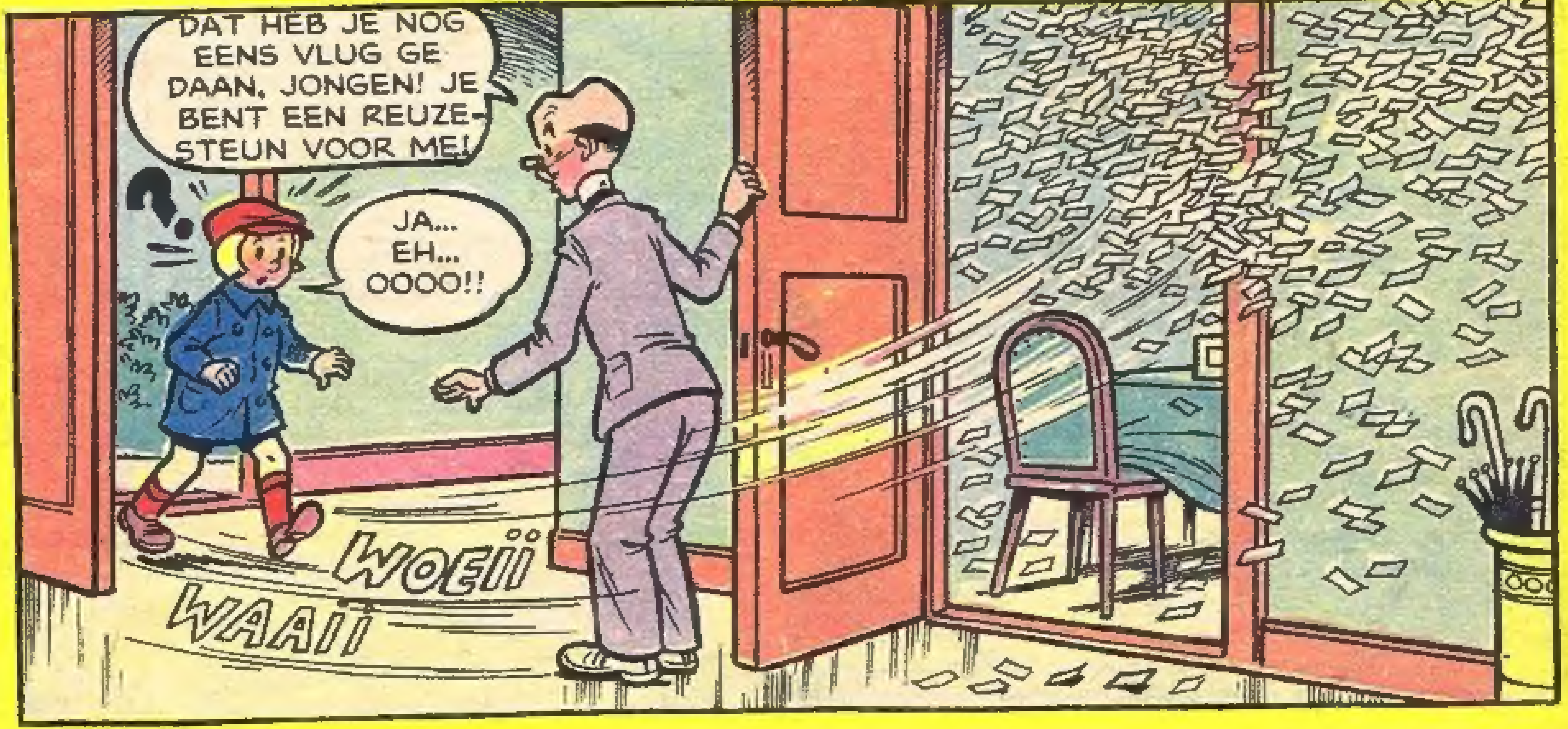

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.